Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Vägen till Kristus

E. G. White

VÄGEN TILL KRISTUS.

VÄGEN TILL KRISTUS

AF

Mrs Ellen G. White.

STOCKHOLM.
SKANDINAVISKA FÖRLAGSEXPEDITIONEN.
1895.

Förord.

Detta lilla verk behöfver ej några anbefallningsord. En granskning af dess innehåll skall visa läsaren, att dess författarinna har varit med Jesus och lärt af honom samt att hon skrifvit med en penna, som doppats i den gudomliga sanningens källa. De helsosamma och af andlighet genomträngda råd, af hvilka denna bok är uppfylld, göra den mycket omtyckt af alla, som läst den på engelska. Många genomläsa den ej allenast en gång, utan flera gånger och finna i den mycken upplysning om frälsningens väg.

Det engelska originalet har utkommit i flera upplagor, och nu utgifves det samtidigt på flera af Europas ledande språk, inbefattande svenska, dansk-norska, tyska, holländska, spanska och finska.

Att detta verk må för tusentals läsare blifva hvad dess namn innebär, är den innerliga önskan, som hyses af dess

Utgifvare.

Innehåll.

Inledning. — Guds kärlek till människan 7
Syndarens behof af Kristus 19
Ånger och bättring 28
Syndabekännelse 49
Hängifvenhet åt Gud 57
Tro och antagande hos Gud 66
Hvem är en sann Jesu lärjunge? 76
Växande upp till Kristus 90
Det kristliga lifvet 104
Kunskapen om Gud 115
Bönens välsignelse 126
Hvad bör oss att göra med tvifvel 144
Fröjd i Herren 157

Inledning.

Guds kärlek till människan.

Naturen och uppenbarelsen vittna båda om Guds kärlek. Vår himmelske Fader är källan till lif, visdom och glädje. Betrakta det förunderliga och sköna i naturen och se, hur märkvärdigt väl lämpadt allting är ej allenast för människans, utan äfven för alla andra skapade varelsers behof och lycka. Solsken och regn, som uppfriska och fröjda jorden, höjderna, sjöarna och slätterna, vittna om Skaparens kärlek. Det är Gud, som uppfyller alla sina skapade väsens dagliga behof. Härom använder psalmisten följande sköna ord:

"Allas ögon vänta efter dig,
Och du gifver dem deras spis i rättan tid.
Du upplåter din hand
Och mättar allt lefvande med hvad de begära." [1])

[1]) Ps. 145: 15, 16.

Gud skapade människan fullkomlig, helig och lycklig, och den sköna jorden var ej det ringaste beskuggad af förbannelse, då den kom från Skaparens hand. Det är öfverträdelsen af Guds kärlekslag, som har bringat sorg och död i världen. Dock uppenbarar sig Guds kärlek äfven uti det lidande, som uppstår på grund af synd. Det står skrifvet, att Gud förbannade jorden för människans skull.[1]) Törnen och tistlar, de svårigheter och pröfningar, som fylla hennes lif med möda och bekymmer, förordnades för hennes bästa; de voro en del af Guds plan för att upplyfta henne ur det fördärf och den förnedring, hvari synden hade försatt henne. Ehuru världen är i ett fallet tillstånd, är den dock icke uppfylld med blott synd och elände. I själfva naturen finna vi budskap om hopp och tröst. Tistlarne bära blommor och törnena rosor.

"Gud är kärlek" står skrifvet på hvarje utvecklande knopp och på hvarje uppspirande grässtrå. De vackra fåglarne, som fylla luften med sitt glada kvitter, de sköna blommorna, som sprida ljuflig vällukt omkring sig, de majestätiska träden i all sin fagra grönskning — allt detta

[1]) 1 Mos. 3: 17.

vittnar om vår Guds ömma och faderliga vård och om hans beredvillighet att göra människorna lyckliga.

Guds ord uppenbarar hans karakter. Han själf har kungjort för oss sin oändliga kärlek och nåd. När Mose bad: "Låt mig då se din härlighet", svarade Herren: "All min godhet vill jag låta gå framför dig." Detta är hans härlighet. Herren gick framför Mose och ropade: "Herren, Herren, en Gud, barmhertig och nådig, långmodig och stor i kärlek och trofasthet, som bevarar kärlek intill tusende led och förlåter missgerning, öfverträdelse och synd." [1]) Han är "långmodig och stor i nåd", "ty i nåd hafver han sin lust." [2])

Gud har förenat våra hjärtan med sig själf genom oräkneliga bevis på hans godhet i himmelen och på jorden. Genom naturen samt genom de innerligaste och ömmaste jordiska band, som förena mänskliga hjärtan, har han sökt att uppenbara sig själf för oss. Men dessa äro dock blott ofullständiga bevis på hans kärlek. Ehuru han hade gifvit människorna alla dessa bevis, förblindade fienden deras sinnen, så att de be-

[1]) 2 Mos. 33: 18, 19; 34: 6, 7. [2]) Jon. 4: 2; Mika 7: 18.

traktade Gud med fruktan och ansågo honom såsom sträng och obarmhertig. Satan ledde människorna till att betrakta Gud såsom ett väsen, hvars förnämsta karaktersdrag är sträng rättvisa, såsom en sträng domare, såsom en hård och nogräknad borgenär. Han utmålade Skaparen såsom ett väsen, hvilket håller ett misstänksamt öga på människorna för att upptäcka alla deras fel och brister, på det att han må hemsöka dem med straffdomar. För att förskingra denna mörka skugga och för världen uppenbara sin oändliga kärlek kom Jesus till denna världen och bodde bland människorna.

Guds Son kom från himmelen för att uppenbara sin Fader. "Ingen har någonsin sett Gud; den enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, han har uppenbarat honom." "Icke heller känner någon Fadern, utom Sonen och den, för hvilken Sonen vill uppenbara det." [1] När en af lärjungarne framställde denna begäran: "Låt oss se Fadern", svarade Jesus: "Så lång tid har jag varit hos eder, och du känner mig icke, Filippus! Den, som har sett mig, han har sett Fadern. Hur kan du då säga: Låt oss se Fadern?" [2]

[1]) Joh. 1: 18; Matt. 11: 27. [2]) Joh. 14: 8, 9.

Då Jesus omtalade sin jordiska mission, sade han: Herren "har smort mig till att predika evangelium för de fattiga; han har sändt mig till att läka de i hjärtat förkrossade, till att förkunna de fångna frihet och de blinda syn, till att försätta de sönderslagna i frihet." [1]) Häruti bestod hans verksamhet. Han gick omkring och gjorde väl samt hjälpte alla, som voro på ett eller annat sätt anfäktade af satan. På den tiden fanns det hela städer, där icke ett enda ljud af smärta hördes i något hus, ty Jesus hade varit där och helbregdagjort alla de sjuke. Hans verk var ett bevis på hans gudomliga härkomst. Kärlek, nåd och medlidsamhet uppenbarade sig i hvarje handling af hans lif. Hans hjärta öfverflödade af den ömmaste medlidsamhet för mänskligheten. Han iklädde sig människans natur, på det att han måtte blifva i stånd till att fylla alla hennes behof. De fattigaste och de ringaste voro icke rädda att nalkas honom. Äfven små barn kände sig dragna till honom. De tyckte om att sitta på hans knä och blicka upp i hans hulda och af kärlek strålande ansikte.

Jesus återhöll aldrig ett enda ord af sanning,

[1]) Luk. 4: 18.

men han uttalade det alltid i kärlek. Han visade alltid den största klokhet samt den ömmaste omtänksamhet och vänligaste uppmärksamhet i sitt umgänge med folket. Han var aldrig ohöflig, uttalade aldrig ett strängt ord, utan att det var af nöden, sårade aldrig onödigtvis en känslig själ. Han bestraffade icke människorna för deras svagheter. Han talade sanningen, men alltid i kärlek. Han fördömde skrymteri, otro och ogudaktighet, men hans röst darrade af rörelse, då han uttalade någon bestraffning. Han grät öfver Jerusalem, den stad han älskade, som nekade att mottaga honom, vägen, sanningen och lifvet. De hade förkastat honom, Frälsaren, men det oaktadt betraktade han dem med öm medlidsamhet. Hans lif utmärkte sig för självförsakelse och omtänksamhet för andras välfärd. Hvarje själ var dyrbar i hans ögon. På samma gång han bibehöll en gudomlig värdighet, nedlät han sig till de ömmaste kärleksbevisningar mot hvarje medlem af Guds familj. I hvarje människa såg han en fallen själ, som han kommit för att frälsa.

Sådan är Kristi karakter, såsom den uppenbarades i hans lif här på jorden. Och detta är äfven Guds karakter. Det är från Faderns hjärta,

som den i Kristus uppenbarade nåden utströmmar till människors barn. Jesus, den kärleksfulle och barmhertige Frälsaren, var Gud uppenbarad i köttet. [1])

Det var för vår återlösning, som Jesus kom till denna jorden för att lida och dö. Han blef en "smärtornas man", på det att vi måtte blifva delaktiga af den eviga sällheten. Gud tillät sin älskade Son, full af nåd och sanning, att lemna en värld af obeskriflig härlighet och komma till denna af synden förbannade jorden, som är omtöcknad af dödens skuggor. Han tillät honom att skiljas från hans af kärlek ömmande hjärta, från änglarnes hyllning för att här blifva vanärad, skymfad, förnedrad, hatad och korsfäst. "Näpsten lades uppå honom, att vi skulle hafva frid, och genom hans sår blefvo vi helade." [2]) Betrakta honom i öknen, i Getsemane, på korset. Guds syndfrie Son påtog sig vår syndabörda. Han, som hade varit ett med Gud, fick nu i sin själ erfara den förskräckliga skilsmessan, som synden hade åstadkommit mellan Gud och människan. Det var detta, som framkallade hans ångestrop: "Min Gud, min Gud, hvarför har du

[1]) 1 Tim. 3: 16. [2]) Es. 53: 5.

öfvergifvit mig?“ [1]) Det var syndens börda, känslan af dess krossande tyngd, af själens skilsmessa från Gud — detta var det som krossade Guds Sons hjärta.

Men detta stora offer gjordes icke för att i Faderns hjärta uppväcka en kärlek till människan eller för att göra honom *villig* till att frälsa henne. Ack nej, “så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son“.[2]) Fadern älskar oss, icke på grund af det stora försoningsoffret, som blifvit gjordt, utan han förskaffade oss detta offer, emedan han älskar oss. Kristus var den medlare, genom hvilken han kunde utgjuta sin oändliga kärlek öfver en fallen värld. “Gud försonade i Kristus världen med sig själf.“ [3]) Gud led med sin son. I den ångest, som Jesus utstod i Getsemane, i hans död på korset betalade den oändliga kärleken lösepenningen för vår frälsning.

Jesus sade: “Fördenskull älskar Fadern mig, att jag låter mitt lif för att taga det igen.“ [4]) Det är: Min Fader har så älskat eder, att han älskar mig till och med mer, emedan jag gifvit mitt lif för att återlösa eder, emedan jag i upp-

[1]) Matt. 27: 46. [2]) Joh. 3: 16. [3]) 2 Kor. 5: 19. [4]) Joh. 10: 17.

offrandet af mitt lif blifvit eder ställföreträdare och borgen. I det jag påtagit mig eder skuld, edra öfverträdelser, har jag gjort mig älskad af min Fader, ty på grund af mitt offer kunde Gud vara rättfärdig och rättfärdiga dem, som tro på Kristus.

Ingen annan än Guds Son kunde återlösa oss; ty endast han, som var i Faderns sköte, kunde uppenbara honom. Endast han, som kände höjden och djupet af Guds kärlek, kunde uppenbara densamma. Ingenting mindre än det oändliga offer, som Kristus gjorde för den fallna människan, kunde uttrycka Faderns kärlek till en förtappad värld.

"Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son." Han utgaf honom icke allenast att bo bland människorna, att bära deras synder och att dö såsom deras offer; han *gaf* honom till det fallna släktet. Kristus skulle identifiera sig själf med mänskligheten intressen och behof. Han, som var ett med Fadern, har förenat sig med människors barn genom oslitliga band. Jesus skämmes icke "att kalla dem bröder".[1] Han är vårt Offer, vår Försvarare, vår Broder.

[1] Ebr. 2: 11.

Han bär den mänskliga afbilden inför Faderns tron, och i all evighet är han ett med det släkte, som han har återlöst. Han är Människosonen. Allt detta på det att människan måtte upphöjas ur det fördärf och den förnedring, hvari synden störtat henne, så att hon kunde återspegla Guds kärlek och blifva delaktig af helighetens fröjder.

Den lösepenning, som utbetalts för vår återlösning, vår himmelske Faders oändliga offer i utgifvandet af sin Son till att dö för oss, bör gifva oss ett upphöjdt begrepp om hvad vi kunna blifva genom Kristus. Då den inspirerade aposteln Johannes skådar in i höjden, djupet och bredden af Faderns kärlek till ett mot förtappelse rusande släkte, uppfylles han af beundran och vördnad; och oförmögen att finna lämpliga ord för att uttrycka denna kärleks storhet och innerlighet, kallar han världen till att betrakta den. "Sen, hurudan kärlek Fadern har bevisat oss, att vi kallas Guds barn." [1]) Hur dyrbar blir icke människan i ljuset häraf! Genom öfverträdelse blefvo människors barn satans undersåtar. Genom tron på Kristi försoningsoffer kunna Adams söner blifva Guds söner. Kristus har upphöjt

[1]) 1 Joh. 3: 1.

och förädlat mänskligheten genom att själf ikläda sig den mänskliga naturen. Fallna människor blifva upphöjda till den ståndpunkt, hvarest de genom förening med Kristus i verkligheten kunna blifva värdiga att kallas "Guds barn".

Denna kärlek har ingen like. Den himmelske Konungens barn! — hvilket dyrbart löfte! Hvilket ämne för ett det djupaste begrundande! Gud älskade en värld, som icke älskade honom. Blotta tanken härpå har en förödmjukande inflytelse på oss samt gör sinnet underdånigt Guds vilja. Ju mera vi betrakta den gudomliga karakteren i korsets ljus, desto mera se vi, hur nåd och förlåtelse äro införlifvade med rätt och rättvisa, och desto klarare kunna vi skönja otaliga bevis på en kärlek, som är oändlig, och en medlidsamhet, som öfverträffar moderns ömmaste sympati för sitt irrande barn.

"O, hur stort att Gud få skåda
Uti allt han skapat har;
Se hans kraft i allting råda,
Och hans visdom underbar.
I naturens sköna rike
Ses hans tankar på hvart blad,
Och hans kärlek utan like
Lyser skönt i minsta rad.

Kärlek vattenfallet brusar,
Kärlek ler från stjärnors här,
Kärlek uti löfven susar,
Tonar i orkanen där.
Kärlek på naturens vingar
Stillat sorgen mången gång;
Öfverallt så ljufligt klingar
Den i tusenstämmig sång."

Syndarens behof af Kristus.

Människan var ursprungligen begåfvad med ädla förmågor och ett väl utveckladt förstånd. Hon var ett fullkomligt väsen och i harmoni med Gud. Hennes tankar voro rena, hennes syftemål heliga. Men genom olydnad blef hennes natur fördärfvad, och kärleken gaf vika för själfviskheten. Genom öfverträdelse blef hon så försvagad, att hon icke i sin egen styrka kunde motstå ondskans makter. Satan gjorde henne till sin fånge, och för evigt skulle hon hafva förblifvit i denna fångenskap, om ej Gud själf trädt emellan. Det var frestarens afsikt att omintetgöra den gudomliga planen med hänsyn till människan, att fylla jorden med elände och förödelse samt att förklara allt detta vara frukten af Guds eget rådslut.

I sitt oskyldiga tillstånd hade människan en salig gemenskap med honom, "i hvilken alla visdomens och kunskapens skatter ligga för-

dolda". [1]) Men sedan hon föll, fann hon icke längre någon sällhet i detta heliga umgänge; och hon sökte att gömma sig för Guds ansikte. Sådant är ännu det opånyttfödda hjärtats tillstånd. Det är icke i harmoni med Herren och har ingen lust till att umgås med honom. Syndaren kunde aldrig känna sig lycklig i Guds närvaro. Om han finge inträde i himmelen, skulle han där ej finna någon sällhet; han skulle undvika heliga väsens umgänge. Den oegennyttiga kärlekens ande, som där är rådande — i det hvarje hjärta klappar i harmoni med den oändliga kärlekens hjärta — skulle ej finna någon genklang i hans själ. Syndarens tankar, intressen och bevekelsegrunder skulle vara främmande för himmelens syndfria invånare. Han skulle vara en missljudande sträng i den himmelska harmonien. Himmelen blefve för honom ett pinorum; han skulle önska att dölja sig för honom, som är dess ljus och dess fröjders medelpunkt. Det är alltså ej på grund af något godtyckligt beslut å Guds sida, som de ogudaktige äro uteslutna från himmelen. De äro uteslutna, emedan de ej äro passande för dess heliga umgänge. Guds härlighet skulle för

[1]) Kol. 2: 3.

dem vara såsom en förtärande eld. De skulle helsa döden såsom en kärkommen befriare från Frälsarens blickar.

Vi kunna icke frälsa oss själfva från det fördärf, i hvilket vi hafva kommit. Våra hjärtan äro onda, och vi kunna icke förändra dem. "Ho kan finna en ren, där ingen ren är?" — Det kan ingen. "Köttets sinne är fiendskap mot Gud, ty det är icke Guds lag underdånigt och kan icke heller vara det." [1] Bildning, kultur, viljekraft och mänskliga bemödanden hafva hvar sin verkningskrets, men här kunna de ingenting uträtta. De kunna måhända frambringa en yttre fullkomlighet, men de kunna icke förändra hjärtat, de kunna icke rena lifvets källsprång. Det måste finnas en inre kraft, ett nytt lif från höjden, innan människan kan omdanas från ett syndigt lif till ett heligt. Denna kraft är Kristus. Hans nåd allena kan gifva själen nytt lif och draga den till Gud, till helighet. Frälsaren sade: "Utan att en varder född på nytt," utan att én får ett nytt hjärta, nya önskningar, nya afsikter, nya bevekelsegrunder, som utveckla sig i ett nytt lif, "kan han icke se Guds rike". [2] Den föreställ-

[1]) Job 4: 4; Rom. 8: 7. [2]) Joh. 3: 3.

ningen, att människan blott behöfver utveckla det goda, som hon eger af naturen, är en farlig villfarelse. "Men en naturlig människa fattar icke det, som tillhör Guds Ande, ty det är henne en dårskap, och hon kan icke begripa det, emedan det måste andeligen bedömas." "Förundra dig icke, att jag sade dig: I måsten födas på nytt." [1]) Om Kristus heter det: "I det [Ordet] var lif, och lifvet var människornas ljus"; "det är icke något annat namn under himmelen, bland människor gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta." [2])

Ett begrepp om Guds stora kärlek och nåd och faderliga ömhet är icke nog. Det är icke heller nog att kunna fatta hans lags visdom och rättvisa, att kunna inse, att den är grundad på kärlekens eviga princip. Aposteln Paulus insåg allt detta, då han sade: "Jag medgifver, att lagen är god." "Alltså är visserligen lagen helig och budordet heligt och rättfärdigt och godt." [3]) Men med bitter själsångest och förtviflan tillade han: "Jag är köttslig, såld under synden." Han längtade efter den renhet och rättfärdighet, som

[1]) 1 Kor. 2: 14; Joh. 3: 7. [2]) Joh. 1: 4; Apg. 4: 12. [3]) Rom. 7: 16, 12.

han själf ej kunde förvärfva sig; och han utropade: "Jag arma människa, hvem skall frälsa mig från denna dödens kropp?" [1]) Dylika frågor hafva framställts af betryckta hjärtan i alla länder och under alla tidsåldrar, och på dem kan gifvas blott ett svar: "Se, Guds Lam, som borttager världens synd." [2])

Många äro de sinnebilder, som Guds Ande har användt för att belysa och tydliggöra denna sanning för de själar, som längta efter frihet från syndens träldom. När Jakob flydde från sin faders hus, sedan han på bedrägligt sätt kommit i besittning af förstfödslorätten, kände han bitterligen sin brottslighet. Ensam och öfvergifven, skild från allt, som hade gjort lifvet kärt och behagligt för honom, plågades han mest af den tanken, att hans synd hade för evigt skilt honom från Gud, att hans himmelske Fader hade öfvergifvit honom. Bedröfvad lade han sig till hvila på bara marken. Omkring honom reste sig de ensliga kullarne mot skyn, och öfver honom hvälfde sig den stjärnströdda himmelen. Medan han sof, tyckte han sig omstrålad af ett under-

[1]) Rom. 7: 24. [2]) Joh. 1: 29.

bart ljus; och si, på marken, där han låg, stod en stege, som nådde upp till himmelens portar, och på densamma gingo Guds änglar upp och ned, medan från den nedstrålande härligheten hördes en röst, som talade tröst och uppmuntran. Sålunda fick Jakob upplysning om det, som hans själ längtade efter — en Frälsare. Med glädje och tacksamhet såg han en väg, på hvilken han, en syndare, åter kunde komma i förening med Gud. Den hemlighetsfulla stegen, som han såg i drömmen, föreställde Kristus, den ende medlaren mellan Gud och människan.

Detta är den sinnebild Kristus åsyftade, då han sade till Natanael: "Från denna stund skolen I få se himmelen öppen och Guds änglar fara upp och fara ned öfver Människosonen." [1]) Genom syndafallet blef människan skild från Gud; ett svalg uppstod mellan himmelen och jorden, hvilket ingen människa kunde öfverstiga. Men genom Kristus har jorden åter blifvit förenad med himmelen. Genom sin egen förtjänst har Kristus brolagt det svalg, som synden hade åstadkommit, så att de tjänstgörande änglarne kunna nu åter

[1]) Joh. 1: 51.

betjäna människan. Kristus gifver den fallna människan i hennes svaghet och hjälplöshet åtgång till allmaktens källa.

Fåfänga äro människors drömmar om framgång, fåfänga alla deras bemödanden för mänsklighetens förädling, om de försumma att dricka ur den enda källa, som kan gifva det fallna släktet hopp och hjälp. "All god gåfva och all fullkomlig skänk kommer ned ofvanefter från ljusens Fader." [1] Det finns ingen sann och ädel karakter utom honom, och den enda vägen till Gud är Kristus. Han säger: "Jag är vägen och sanningen och lifvet. Ingen kommer till Fadern, utan genom mig." [2]

Guds hjärta ömmar för hans jordiska barn med en kärlek, som är starkare än döden. I utgifvandet af sin enfödde Son har han i en enda gåfva uttömt himmelens hela skattkammare för oss. Frälsarens lif, död och förböner, änglarnes tjänstgöring, Andens maningar, Faderns verkande allt i alla, himmelska väsendens oupphörliga deltagande — se här de medel, som samverka till människans återlösning.

---

[1] Jak. 1: 17. [2] Joh. 14: 6.

O, låtom oss begrunda det oändliga offer, som har blifvit gjordt för oss. Låtom oss söka att rätt uppskatta det stora verk himmelen utför för att frälsa de förtappade och återföra dem till Faderns hus. Kraftigare bevekelsegrunder och medel kunde aldrig sättas i verksamhet: den stora och härliga lön, som väntar de rättfärdiga — himmelens fröjder, änglarnes sällskap, Guds och hans Sons kärlek och umgänge, våra förståndsgåfvors förädling och utveckling genom evighetens tidsåldrar — borde icke allt detta kraftigt mana och uppmuntra oss till att skänka vår Skapare och Återlösare vårt hjärtas innerligaste kärlek och bästa tjänst?

Å andra sidan framställer Guds ord för oss den dom, som Gud har uttalat öfver synden — det oundvikliga straffet, vår karakters förnedring och den slutliga förgörelsen — såsom en varning för satans tjänst.

Skola vi då icke sätta värde på Guds nåd och kärlek? Hvad mer kunde han hafva gjort för oss? Låtom oss söka att komma i ett rätt förhållande till honom, som har älskat oss med en sådan outgrundlig kärlek. Låtom oss draga nytta af de medel han har skänkt oss, på det

att vi måtte blifva förvandlade till likhet med honom och återställas till hans heliga änglars umgänge, till harmoni och samfund med Fadern och Sonen.

Ånger och bättring.

Huru skall en människa blifva rättfärdig inför Gud? Huru skall syndaren blifva rättfärdiggjord? — Genom Jesus allena kunna vi åter komma i harmoni med Gud och med helighetens principer. Men huru skola vi komma till Kristus? Många framställa nu samma fråga, som de församlade på pingstdagen framställde, när de, öfverbevisade om synd, utropade: "Hvad skola vi göra?" Petri svar lydde: "Gören bättring." Vid ett annat tillfälle kort därefter sade han: "Bättren eder därför och omvänden eder, att edra synder må varda utplånade." [1]

Bättring innefattar ånger öfver begångna synder samt omvändelse från dem. Vi öfvergifva icke synden, såvida vi icke fått en insikt uti dess syndfullhet; och ingen verklig förändring i vandel eger rum, förrän vi af hjärtat omvända oss.

[1]) Apg. 2: 38; 3: 19.

Många förstå icke bättringens sanna beskaffenhet. Tusenden sörja öfver att de hafva syndat och bättra sig äfven i yttre bemärkelse, emedan de frukta, att deras orättfärdighet skall ådraga dem lidande; men detta är icke biblisk bättring. De sörja mer öfver sitt lidande än öfver synden. En sådan ånger hade Esau, när han insåg, att han för evigt förlorat sin förstfödslorätt. Äfven Bileam erkände sin brottslighet, emedan han fruktade för att förlora sitt lif, då ängeln med draget svärd ställde sig i hans väg; men han erfor ingen verklig ånger öfver sin synd, ingen sinnesändring, ingen afsky för det onda. Sedan Judas Iskariot hade förrådt sin Herre, utropade han: "Jag har syndat, då jag förrådde oskyldigt blod." [1])

Denna bekännelse framtvingades från Judas' brottsliga själ af den fördömelse han kände och af fruktan för den kommande domen. De följder, som skulle drabba honom, fyllde honom med förskräckelse; men i sin själ erfor han icke någon förkrossande ånger öfver att han hade förrådt Guds syndfrie Son och förnekat den Helige i Israel. När Farao fick lida på grund af de plå-

[1]) Matt. 27: 4.

gor, som Gud utgöt öfver Egypten, erkände han sin synd för att undslippa vidare straff; men så snart plågorna afvändes, var han åter lika trotsig mot himmelen. Alla dessa hafva känt bedröfvelse öfver syndens följder, men de hafva icke ångrat själfva synden.

Men så snart hjärtat låter sig bevekas af Guds Andes inflytelse, blir samvetet känsligt, och syndaren får en inblick uti Guds heliga lags djupa betydelse och helighet — den lag, som är grundvalen för den gudomliga regeringen såväl i himmelen som på jorden. Det ljus, "hvilket upplyser alla människor, då det kommer i världen",[1]) upplyser själens hemliga kamrar, så att mörkrets dolda ting blifva uppenbara. Sinnet och hjärtat blifva öfverbevisade om synd. Syndaren lär sig att uppskatta Jehovas rättfärdighet samt bäfvar vid tanken på att i sin skuld och orenhet framstå inför honom, som ransakar alla hjärtan. Han får en inblick i Guds kärlek, i helighetens skönhet och renhetens glädje. Han längtar efter att blifva renad och återställd till himmelens gemenskap. Davids bön efter hans fall belyser sann ånger öfver synden. Hans bättring var uppriktig

[1]) Joh. 1: 9.

och djupgående. Han försökte icke att dölja sin skuld. Ingen önskan att undkomma den hotade domen inspirerade hans bön. David insåg sin öfverträdelses gräslighet. Han såg sin själs besmittelse, och han afskydde synden. Han bad icke allenast om förlåtelse, utan äfven om ett rent hjärta. Han längtade efter helighetens glädje — att blifva återställd till harmoni och samfund med Gud. Hans själs bön lydde:

"Säll den, hvilkens öfverträdelse är förlåten, hvilkens synd öfverskyld är!
Säll den människa, hvilken Herren icke tillräknar missgerning,
I hvilkens ande ingen falskhet är!"
"Gud, var mig nådig efter din godhet
Och afplana mina synder efter din stora barmhertighet! ...
Ty jag känner mina missgerningar, och min synd är alltid för mig....
Skära mig med isop, att jag må ren varda, två mig, att jag varder hvitare än snö!...
Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta
Och gif mig en ny viss ande!
Förkasta mig icke ifrån ditt ansikte
Och tag icke din Helige Ande ifrån mig!
Återgif mig din frälsnings fröjd

Och stöd mig med frivillighetens ande, ...
Fräls mig ifrån blodskulder, Gud, min frälsnings Gud,
Så skall min tunga jubla öfver din rättfärdighet!" [1])

En sådan bättring som denna kunna vi icke i vår egen kraft åstadkomma. Den erhålles allenast från Kristus, som uppfor i höjden och har gifvit människorna gåfvor.

Många fela just i denna punkt och gå sålunda miste om den hjälp, som Kristus önskar att gifva dem. De tro, att de ej få komma till Kristus, såvida de icke först bättrat sig och genom omvändelse blifvit beredda att mottaga syndernas förlåtelse. Det är väl sant, att bättring föregår syndernas förlåtelse, ty det är endast de i hjärtat förkrossade, som känna sitt behof af en frälsare. Men måste syndaren vänta, till dess han har bättrat sig, innan han kan komma till Jesus? Skall bättringen göras till ett hinder, som skiljer syndaren från Frälsaren?

Bibeln lär icke, att syndaren måste bättra sig, innan han kan efterkomma Kristi inbjudning: "Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder." [2])

[1]) Ps. 32: 1, 2; 51: 3—16. [2]) Matt. 11: 28.

Det är en från Kristus utgående kraft, som åstadkommer sann bättring. Petrus tydliggjorde denna sak i sitt svar till israeliterna: "Honom har Gud med sin högra hand upphöjt till en höfding och en frälsare för att gifva Israel bättring och syndernas förlåtelse." [1]) Vi kunna lika litet bättra oss utan att Kristi Ande väcker det slumrande samvetet, som vi kunna erhålla förlåtelse utan Kristus.

Kristus är upphofvet till hvarje rättfärdig ingifvelse. Han är den ende, som i hjärtat kan inplanta fiendskap mot synden. Hvarje längtan efter sanning och renhet, hvarje öfverbevisning om vår egen syndfullhet är ett bevis på att hans Ande verkar på hjärtat.

Jesus har sagt: "När jag har blifvit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig." [2]) Kristus måste uppenbaras för syndaren såsom en Frälsare, hvilken har dött för världens synder; och då vi se Guds Lam på Golgata kors, begynner återlösningens hemlighet att utvecklas för våra sinnen, och Guds godhet leder oss till ånger och bättring. Genom sin död för syndare har Kristus uppenbarat en kärlek, som öfvergår

[1]) Apg. 5: 31. [2]) Joh. 12: 32.

allt förstånd; och då syndaren betraktar denna kärlek, mjuknar hans hjärta, den gör ett djupt intryck på hans sinne och ingifver hans själ ånger öfver synden.

Det är sant, att människorna understundom blygas öfver sin ogudaktighet och öfvergifva några af sina onda vanor, innan de blifva medvetna om att de dragas till Kristus; men närhelst de försöka att reformera sitt lefverne på grund af en uppriktig önskan att göra det som är rätt, så är det Kristi kraft, som drager dem. En inflytelse, hvarom de icke äro medvetna, verkar på deras själ; samvetet väckes, och en förändring inträder i deras yttre lefverne. Och när Kristus drager dem till korset, så att de få beskåda honom, hvilken blifvit sargad på grund af deras synder, blir deras samvete känsligt för Guds heliga fordringar. Deras ogudaktiga lefverne och deras själs djuprotade synd uppenbaras för dem. De begynna att fatta något af Kristi rättfärdighet och utropa: "Hvad är synd, att den fordrar ett sådant offer för syndarens återlösning? Var all denna kärlek, allt detta lidande, all denna förödmjukelse nödvändig, på det att vi icke måtte förgås, utan hafva evigt lif?"

Syndaren kan motstå denna kärlek, kan neka att låta sig dragas till Kristus; men om han icke gör något motstånd, skall han blifva dragen till Frälsaren. En kännedom om frälsningens plan skall leda honom till att ångra sina synder, som förorsakat Guds käre Son så mycken smärta, samt visa honom vägen till korsets fot.

Samma gudomliga sinne, som utöfvar en inflytelse på naturen, talar till människornas hjärtan och väcker en obeskriflig längtan efter någonting, som de icke hafva. Denna världens ting kunna icke tillfredsställa deras längtan. Guds Ande manar dem till att söka efter de ting, som allena kunna gifva frid och ro — Kristi nåd och helighetens glädje. Genom både synliga och osynliga medel utöfvar Frälsaren ständigt en inflytelse på människornas sinnen att draga dem från syndens otillfredsställande nöjen till de andliga välsignelser, som de kunna erhålla i honom. Till alla dessa själar, som fåfängt söka att släcka sin törst vid denna världens usla brunnar, ljuder detta gudomliga budskap: "Den som törstar, han komme, och den som vill, han tage lifvets vatten för intet." [1])

[1]) Upp. 22: 17.

I, som af hjärtat längten efter någonting bättre än det, som denna världen kan gifva, besinnen, att denna längtan är Guds röst, som talar till edra själar. Bedjen honom att leda eder till bättring, att för eder uppenbara Kristus i hans oändliga kärlek, i hans fullkomliga renhet. I Frälsarens lif finna vi en fullkomlig belysning af Guds lags principer — kärlek till Gud och kärlek till nästan. Hans själs lif bestod i välgörenhet och en oegennyttig kärlek; och då vi beskåda honom, i det att ljuset från vår Frälsare omstrålar oss, få vi en inblick uti våra egna syndiga hjärtan.

Vi hafva kanske smickrat oss själfva, såsom Nikodemus gjorde, med den tanken, att vi hafva fört ett rättskaffens lefverne, att vår moraliska karakter är felfri, samt tycka, att vi ej behöfva ödmjuka våra hjärtan inför Gud såsom den vanliga syndaren. Men när ljuset från Kristus upplyser vår själ, då få vi se, huru i grunden fördärfvade vi äro. Vi inse då själfviskheten af våra bevekelsegrunder, fiendskapen mot Gud, hvilka hafva besmittat hvarje handling i vårt lif. Då skola vi veta, att vår egen rättfärdighet i sanning är såsom ett fläckadt kläde, och att Jesu

blod allena kan rena oss från syndens besmittelse samt förnya våra hjärtan, så att vi blifva honom lika.

En stråle från Guds härlighet, från Kristi renhet, som inträngер i själen, uppenbarar tydligt hvarje syndfläck och lägger i dagen den mänskliga karakterens ofullkomlighet och vanskaplighet. Den uppenbarar alla oheliga önskningar, hjärtats tvifvel, läpparnes orenhet. Syndarens otrohetshandlingar, i det han gör Guds lag om intet, framstå för hans åsyn och hans ande späkes och förkrossas under Guds Andes ransakande inflytelse. Han föraktar sig själf, då han skådar Kristi rena och fläckfria karakter.

När profeten Daniel såg den härlighet, hvilken omgaf den himmelske budbäraren, som blef sänd till honom, öfvervältigades han af en känsla af sin egen svaghet och ofullkomlighet. Han säger, i det han beskrifver denna underbara scens inverkan på hans sinne: "Ingen kraft blef kvar i mig, och min ansiktsfärg vardt förvandlad ända till vanställning, och jag hade ingen kraft i behåll." [1] En själ, som sålunda blifvit berörd af det himmelska, skall hata sin självviskhet, afsky

[1] Dan. 10: 8.

sin egenkärlek samt söka att genom Kristi rättfärdighet blifva delaktig af den hjärterenhet, som är i harmoni med Guds lag och med Kristi karakter.

Paulus säger, att "efter den rättfärdighet, som är i lagen" — hvad yttre handlingar beträffar — var han "ostrafflig"; [1]) men när han insåg lagens andliga beskaffenhet, såg han sig själf såsom en förtappad syndare. Efter lagens bokstaf, såsom människorna tillämpa den på yttre handlingar, hade han afhållit sig från att synda; men då han skådade in uti den djupa betydelsen af dess heliga bud och såg sig själf, såsom Gud såg honom, föll han i ödmjukhet ned på sina knän och bekände sin brottslighet. Han säger: "Jag lefde en gång utan lag, men när budordet kom, lefde synden upp, och jag vardt död." [2]) När han såg lagens andliga natur, framstod synden i dess sanna förskräcklighet, och hans självrättfärdighet försvann.

Gud betraktar icke alla synder såsom lika stora. Han, såväl som människan, ser olika grader af brottslighet; men huru obetydlig en eller annan orätt handling än må synas i människors

[1]) Fil. 3: 6. [2]) Rom. 7: 9.

ögon, är dock ingen synd ringa i Guds åsyn. Människors omdöme är partiskt och ofullkomligt, men Gud bedömer alla ting, såsom de verkligen äro. Drinkaren föraktas, och man säger honom, att hans synd skall utestänga honom från himmelen, medan högmod, självviskhet och girighet få alltför ofta gå ostraffade. Men dessa senare äro synder, som äro synnerligen föraktliga för Gud; ty de äro i strid mot hans goda karakter, mot den oegennyttiga kärlek, som utgör själfva atmosferen af de syndfria världarne. Den som faller i någon svår synd, torde känna sin skam och sitt elände och sitt behof af Kristi nåd; men högmodet känner intet sådant behof och tillsluter alltså hjärtat för Kristus samt anammar icke de andliga välsignelser han kom till denna världen för att skänka oss.

Den fattige publikanen, som bad: "Gud, misskunda dig öfver mig, syndare!" [1]) betraktade sig själf såsom en ganska syndig människa, och andra betraktade honom i samma ljus; men han kände sitt behof och framträdde inför Gud med sin börda af brottslighet och skam, bedjande om nåd. Hans hjärta var öppet för Guds Andes

[1]) Luk. 18: 13.

nådiga inverkan, och den gjorde honom fri från syndens makt. Fariseens skrytsamma och självrättfärdiga bön visade, att hans hjärta var tillslutet för den Helige Andes inflytelse. På grund af att han kommit så långt bort från Gud, hade han ingen känsla af sitt eget hjärtas fördärf i jämförelse med den gudomliga helighetens fullkomlighet. Han kände intet behof samt erhöll följaktligen ingenting.

Om du inser din egen syndiga natur, så dröj icke för att göra dig själf bättre. Huru många finnes det icke, som tycka, att de äro ej goda nog att komma till Kristus. Förväntar du att blifva bättre genom dina egna bemödanden? "Kan en etioper förvandla sin hud eller en pard sina fläckar? Då skullen ock I kunna göra något godt, så vane I ären att göra det onda." [1]) Hos Gud allena finnes hjälp för oss. Vi måste icke förvänta att erfara kraftigare maningar eller att erhålla gynnsammare tillfällen eller ett heligare sinnelag. Vi kunna ingenting göra af oss själfva. Vi måste komma till Kristus, just som vi äro.

Men låt ingen bedraga sig själf med den tanken, att Gud i sin stora kärlek och barmher-

[1]) Jer. 13: 23.

tighet skall frälsa äfven dem, som förakta hans nåd. Endast i korsets ljus kan man se, huru förskräcklig synden i verkligheten är. När människorna påstå, att Gud är för nåderik att förkasta syndaren, låt dem blicka hän till Golgata. Emedan det icke fanns någon annan väg för människans frälsning och emedan det utan detta offer var omöjligt för henne att undkomma syndens besmittande kraft och blifva återställd till gemenskap med heliga varelser — omöjligt för henne att åter blifva delaktig af det andliga lifvet — på grund häraf påtog Kristus sig själf de olydiges brottslighet och led döden i syndares ställe. Guds Sons kärlek, lidande och död vittna om syndens gräslighet samt förklara, att det finnes ingen räddning från dess makt, intet hopp om ett högre lif, utan genom själens undergifvenhet för Kristus.

Den obotfärdige urskuldar sig ibland med att säga om dem, som bekänna sig vara kristne: "Jag är lika god som de äro. De äro icke mera självförnekande, mera allvarliga och nogräknade i sin vandel, än jag är. De älska vällust och självviska njutningar lika mycket som jag." Han gör alltså andras fel till en ursäkt för sin egen

pliktförsummelse. Men andras synder och svagheter kunna icke gälla såsom ursäkt för någon, ty Herren har icke gifvit oss en syndig människa som vårt exempel. Guds syndfria Son blef oss gifven till att vara vårt föredöme, och de som klaga öfver kristne bekännares orättfärdiga vandel, borde föra ett bättre lif och visa ett ädlare exempel. Om de hafva en så hög uppfattning af hvad en kristen bör vara, är då icke deras egen synd så mycket större? De veta, hvad som är rätt, men uraktlåta att göra det.

Tag dig till vara för uppskof. Uppskjut icke med att öfvergifva dina synder och att genom Kristus söka en förnyelse af ditt hjärta. Häri hafva tusen och åter tusen kommit till korta och därigenom drabbats af evig förtappelse. Jag vill icke här orda mycket om lifvets korthet och ovisshet; men man löper en förskräcklig fara — en fara, som man icke rätteligen inser — då man dröjer med att hörsamma den Helige Andes röst och väljer att fortlefva i synden, ty det första förutsätter det andra. Huru ringa synden än må betraktas, kan man dock icke öfva densamma utan fara för att drabbas af evig förlust.

Det som icke öfvervinnes skall öfvervinna oss och slutligen medföra vår förgörelse.

Adam och Eva inbillade sig, att i en så ringa sak som att äta af den förbjudna frukten kunde följden icke blifva så förskräcklig, som Gud hade förklarat. Men just denna ringa sak var en öfverträdelse af Guds oföränderliga och heliga lag, och den skilde människan från Gud samt öppnade dödens portar och öfversvämmade världen med ett obeskrifligt elände. Under alla tidsåldrar har ett verop uppstigit från jorden, och hela skapelsen suckar och våndas i smärta såsom en följd af människans olydnad. Äfven himmelen har erfarit verkningarna af hennes uppror mot Gud. Golgata är en åminnelse af det förunderliga offer, som fordrades att åstadkomma försoning för den gudomliga lagens öfverträdelse. Låtom oss därför icke betrakta synden såsom en ringa ting.

Hvarje syndig handling, hvarje försummelse eller förkastelse af Kristi nåd återverkar på oss själfva, i det hjärtat därigenom förhärdas, viljan försvagas, förståndet förslöas, görande oss icke allenast mindre benägna, utan äfven mindre i

stånd till att foga oss efter den Helige Andes maningar på våra hjärtan.

Många lugna ett oroligt samvete med den tanken, att de kunna omvända sig från sina onda vägar, närhelst de behaga; att de kunna försmå nådens inbjudningar och likväl åter och åter igen känna sig påverkade af Andens maningar. De tänka, att sedan de hafva trotsat nådens ande och låtit sin inflytelse utöfvas för det onda, de i ett ögonblick af den yttersta nöd kunna omvända sig från sina onda vägar. Men detta är icke så lätt gjordt. En lifstid af erfarenhet och upplysning har så grundligt utbildat karakteren, att man då sällan finner någon, som önskar att blifva delaktig af Jesu karakter.

Ett enda ondt karaktersdrag, ett enda syndigt begär, som oafbrutet näres, skall slutligen betaga verkan af evangelii kraft på hjärtat. Hvarje syndig njutning stärker själens motvilja för Gud. Den människa, som visar en ihärdig otro eller en envis likgiltighet för gudomlig sanning, uppskär hvad hon själf sått. I hela Bibeln finnes icke en förskräckligare varning mot att betrakta det onda såsom af ingen synnerlig betydelse än den vise mannens ord: "Med sina

synders snara skall han [den gudlöse] hållen varda." [1])

Kristus är beredvillig att frigöra oss från synd, men han begagnar sig icke af tvångsåtgärder därför; och om vi genom upprepade öfverträdelser visa oss beslutna att framhärda i det onda, och vi icke *önska* att blifva frigjorda därifrån, icke *vilja* anamma hans nåd, hvad mer kan han då göra för oss? Genom att ständigt förkasta hans kärlek hafva vi störtat oss själfva i evigt fördärf. "Se, nu är en välbehaglig tid, se, nu är frälsningens dag." "I dag, om I hören hans röst, så förhärden icke edra hjärtan." [2])

"Människan ser det för ögonen är, men Herren ser till hjärtat," [3]) det mänskliga hjärtat med dess motstridiga känslor af glädje och sorg, det irrande och egensinniga hjärtat, som är uppfyldt af orenhet och svek. Han känner dess bevekelsegrunder, dess uppsåt och hemligaste tankar. Gå till honom, just såsom du är, med ditt af synd och fördärf besmittade hjärta. Gör såsom David gjorde — upplåt dess kamrar för det allseende ögat och utropa: "Ransaka mig, Gud,

[1]) Ords. 5: 22 (gamla öfvers.). [2]) 2 Kor. 6: 2; Ebr. 3: 8. [3]) 2 Sam. 16: 7.

och känn mitt hjärta! pröfva mig och känn mina tankar och se till om jag är stadd på en olycksväg, och led mig på den eviga vägen!“[1])

Många antaga hvad man kan kalla en intellektuell religion, en gudaktighetsform, utan att hjärtat blifvit renadt från dess fördärf. Låt din bön vara: “Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta och gif mig en ny viss ande!“[2]) Handla uppriktigt mot din egen själ. Var lika nitisk, lika ihärdig, som du skulle vara, om ditt lekamliga lif vore i fara. Det är en sak, som måste afgöras mellan Gud och din egen själ — afgöras för evigheten. Ett inbilladt hopp kan ej frälsa dig från förtappelse.

Ransaka Guds ord under flitig bön. Detta ord framställer för dig saväl i Guds lag som i Kristi lefverne helighetens stora principer, utan hvilka “ingen skall se Herren“.[3]) Det öfverbevisar om synd och uppenbarar tydligt frälsningens väg. Må du därför gifva akt på det, ty däri talar Guds röst till din själ.

Då du får se syndens förskräckliga natur, då du får se dig själf, såsom du verkligen är, låt icke förtviflan nedslå ditt mod. Det var syn-

[1]) Ps. 139: 23, 24. [2]) Ps. 51: 12. [3]) Ebr. 12: 14.

dare, som Kristus kom för att frälsa. Det är icke vi, som skola försona Gud med oss, utan — o förunderliga kärlek! — "Gud försonade i Kristus världen med sig".[1]) Genom sin ömma kärlek drager han sina irrande barns hjärtan till sig. Inga jordiska föräldrar kunde hafva sådant tålamod med sina egna barns fel och brister som Gud har med dem, som han söker att frälsa. Ingen kunde med sådan ömhet mana öfverträdaren till att omvända sig. Inga mänskliga läppar hafva någonsin utgjutit ömmare förmaningar till irrande själar. Alla hans löften, hans varningar äro blott den outsägliga kärlekens pulsslag.

När satan framkommer och säger dig, att du är en stor syndare, blicka då upp till din Frälsare och tala om hans förtjänster. Om du skådar upp till hans ljus, skall du finna hjälp. Erkänn, att du är en syndare; men säg på samma gång till fienden, att "Kristus Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare," [2]) och att du kan blifva frälst på grund af hans outsägliga kärlek. Jesus framställde en fråga till Simon angående två gäldenärer. Den ena var sin herre skyldig en liten summa, och den andra var honom

[1]) 2 Kor. 5: 19. [2]) 2 Kor. 5: 19.

skyldig en ganska stor summa; men han efterskänkte båda deras skulder, och Kristus frågade Simon, hvilkendera af dessa gäldenärer skulle älska sin herre mest. Simon svarade: "Den, hvilken han efterskänkte mest." [1]) Vi hafva varit stora syndare; men Kristus dog, på det att vi måtte erhålla förlåtelse. Hans offers förtjänst är tillräcklig att gifva oss tillträde till Fadern. De, som han har förlåtit mest, skola älska honom mest och skola stå närmast hans tron för att prisa och lofva honom för hans stora kärlek och oändliga offer. När vi mest uppfatta Guds kärlek, kunna vi bäst inse vår egen syndfullhet. Då vi få se, huru lång den kedja är, som Gud har räckt ned från himmelen för vår räddning, när vi i någon mån fatta det oändliga offer, som Kristus har gjort för vår skull, då försmälta våra hjärtan af ömhet och förödmjukelse.

[1]) Luk. 7: 43.

Syndabekännelse.

Den, som döljer sina fel, honom skall icke väl gå, men den, som erkänner och öfvergifver dem, han skall få barmhertighet." [1])

Villkoren för erhållandet af Guds nåd äro enkla, rättvisa och rimliga. Herren fordrar icke af oss, att vi skola utföra någon svår handling för att erhålla syndernas förlåtelse. Vi behöfva icke företaga långa och tröttsamma pilgrimsfärder, ej heller göra smärtsamma botöfningar för att blifva antagliga för himmelens Gud eller för att försona våra öfverträdelser; ty den som bekänner och öfvergifver sin synd skall få nåd.

Aposteln säger: "Bekännen därför för hvarandra edra öfverträdelser och bedjen för hvarandra, på det att I mån varda helade." [2]) Bekännen edra synder för Gud, som allena kan förlåta dem, samt edra fel och brister för hvarandra. Om du har förorättat din vän eller din

[1]) Ords. 28: 13. [2]) Jak. 5: 16.

nästa, så bör du erkänna din förseelse, och det är hans skyldighet att fritt förlåta dig. Sedan bör du äfven söka förlåtelse hos Gud, emedan den broder du har förorättat är Guds egendom, och i din förseelse mot honom syndade du alltså äfven emot din Skapare och Återlösare. Din sak framdrages för den ende sanne medlaren, vår store Öfversteprest, som "varit frestad i allting, likasom vi, dock utan synd," och som har "medlidande med våra svagheter" [1]) och kan rena oss från hvarje syndafläck.

De, som icke hafva förödmjukat sina själar inför Gud genom att bekänna sina synder, hafva icke ännu uppfyllt det första villkoret för att blifva antagna hos Gud. Om vi icke hafva gjort den bättring, som icke kan ångras; om vi icke med sann själsförödmjukelse och en förkrossad ande bekänt våra synder, under det vi hyst en inre afsky för det onda, så hafva vi aldrig verkligen sökt att erhålla syndernas förlåtelse; och om vi aldrig hafva sökt Guds frid, så hafva vi aldrig funnit den. Orsaken, hvarför vi icke hafva fått förlåtelse för begångna synder, är den, att vi äro icke villiga till att ödmjuka våra hjärtan

[1]) Ebr. 4: 15.

och rätta oss efter de villkor, som äro framställda i sanningens ord. Noggranna och uttryckliga föreskrifter gifvas oss i denna sak. Syndabekännelse, vare sig den sker offentligen eller i enrum, bör komma från hjärtat och uttalas utan förbehåll. Man bör ej nödga syndaren till att bekänna. Bekännelsen bör ej heller göras på ett lättsinnigt och vårdslöst sätt, ej heller fråntvingas sådana, som icke hafva ett verkligt begrepp om huru afskyvärd synden är. Den bekännelse, som är en utgjutelse af själens innersta känslor, skall tränga sig fram till den oändliga barmhertighetens Gud. Psalmisten säger: "Herren är när dem, som ett förkrossadt hjärta hafva, och hjälper dem, som en bedröfvad ande hafva." [1])

Sann bekännelse är alltid nogräknad och omfattar hemliga såväl som uppenbara synder. De kunna vara af en sådan beskaffenhet, att de böra framläggas för Gud allena. De kunna vara sådana synder, som böra bekännas för individer, hvilka lidit skada genom dem, eller de kunna vara af en offentlig beskaffenhet och böra då blifva offentligen bekända. Men alla bekännelser böra vara bestämda och uttryckliga, uppenba-

[1]) Ps. 34: 18.

rande just de synder, som man gjort sig skyldig till.

I Samuels dagar vandrade israeliterna bort från Gud. De fingo lida följderna af sina synder, ty de hade mistat sin tro på Gud, sin insikt i hans makt och visdom att regera öfver dem, förlorat sitt förtroende till hans makt att försvara och rättfärdiga sin sak. De vände sig bort från världsalltets store herskare och önskade att komma under samma slags styrelse, som de omkringliggande nationerna hade. Innan de funno frid, gjorde de denna bekännelse: Till alla våra andra synder hafva vi ock lagt den, att vi hafva begärt oss en konung.[1]) Den synd, som de blifvit öfverbevisade om, måste blifva bekänd. Deras otacksamhet, som skilde dem från Gud, hvilade som en tung börda på deras själar.

Syndabekännelse är icke antaglig för Gud utan uppriktig ånger och omvändelse. En sinnesändring måste ega rum. Allting, som strider mot Guds heliga vilja, måste bortläggas. Detta följer på verklig ånger öfver synden. Det verk, som vi måste utföra å vår sida, är tydligt framställdt i följande ord: "Tvån eder, gören eder

[1]) 1 Sam. 12: 19.

rena, skaffen bort edert onda väsende ifrån mina ögon, vänden igen ifrån att göra illa! Lären eder göra det godt är, faren efter det som rätt är, hjälpen den förtryckte, skaffen den faderlöse rätt, utfören enkans sak!" Om den ogudaktige "återlemnar pant, betalar röfvadt gods, vandrar i lifvets stadgar och icke illa gör, så skall han för visso lefva och icke dö."[1]) Paulus säger, då han talar om omvändelsens verk: "Just detta, att I blefven bedröfvade efter Guds sinne, hvilken ifver har det icke åstadkommit hos eder, hvilket ursäktande, hvilken förtrytelse, hvilken fruktan, hvilken längtan, hvilket nit, hvilken bestraffning! På allt sätt hafven I bevisat eder vara rena i den saken."[2])

När synden fått döfva den moraliska känslan, kan öfverträdaren icke inse sin karakters fel och svagheter, ej heller hafva en rätt kännedom om det onda han utöfvat; och om han icke gifver efter för den Helige Andes öfverbevisende kraft, blifva icke alla hans synder uppenbarade för honom. Hans bekännelser äro icke uppriktiga och brinnande. Till hvarje bekännelse af sin brottslighet bifogar han en ursäkt för sin överträdelse

[1]) Es. 1: 16, 17; Hes. 33: 15. [2]) 2 Kor. 7:11.

och påstår, att om det icke hade varit för vissa omständigheter, skulle han icke hafva fallit i den eller den synden, för hvilken han nu står tillrättavisad.

Sedan Adam och Eva hade ätit af den förbjudna frukten, grep dem en känsla af skam och förskräckelse. Deras första tanke var hur de skulle kunna finna någon ursäkt för sin synd och sålunda undslippa den fruktade dödsdomen. När Herren frågade dem angående deras synd, svarade Adam, läggande skulden dels på Gud och dels på sin hustru: "Kvinnan, som du har gifvit mig, gaf mig af trädet, och jag åt." Kvinnan sköt skulden på ormen, sägande: "Ormen besvek mig, så att jag åt."[1]) Hvarför skapade du ormen? Hvarför tillät du honom att inkomma i Eden? Dessa voro de frågor, som hennes ursäkt innebar. Sålunda sökte hon göra Gud ansvarig för deras fall. Självrättfärdighetens ande fick sitt ursprung från lögnens fader och har visat sig hos alla Adams söner och döttrar. Bekännelser af detta slag äro icke ingifna af den gudomliga Anden och skola icke blifva antagna af Gud. Sann omvändelse skall leda människan till att

[1]) 1 Mos. 3: 12, 13.

själf bära sin syndaskuld och att bekänna den utan omsvep eller skrymteri. I likhet med den stackars publikanen skall hon icke våga att ens upplyfta sina ögon mot himmelen; och hon skall ropa: "Gud, misskunda dig öfver mig syndare;" och de, som bekänna sin synd, skola blifva rättfärdiggjorda, ty Jesus skall frambära sitt blod som en rening för den ångerfulle själen.

De exempel vi finna i Guds ord på en sådan omvändelse och förödmjukelse, uppenbara en bekännelseande, hvari ej finnes någon ursäkt för synden, ej heller något försök till självrättfärdigande. Paulus sökte icke att urskulda sig själf. Han målar sina synder i de svartaste färger och försöker icke att förminska sin brottslighet. Han säger: "Många af de helige satte jag i fängelser, sedan jag därtill hade fått makt af öfverstepresterna, och då de dräptes, gaf jag min röst därtill, och genom straff, hvilka jag ofta pålade dem i alla synagogor, tvang jag dem till hädelse och gick så långt i raseri mot dem, att jag förföljde dem till och med ända in i utländska städer." [1] Han tvekar icke att förklara, det "Kristus Jesus

[1] Apg. 26: 10, 11.

har kommit i världen för att frälsa syndare, bland hvilka jag är den främste."

Den i hjärtat ödmjuka och förkrossade, som blifvit besegrad genom sann ånger och bättring, skall blifva i stånd till att uppskatta Guds kärlek och det oändliga pris, som erlagts för honom på Golgata kors; och likasom en son bekänner sin förseelse för en kärleksfull fader, så skall den verkligen ångerfulle bekänna alla sina synder inför Gud. Och det står skrifvet: "Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet." [1])

[1]) 1 Joh. 1: 9.

Hängifvenhet åt Gud.

Guds löfte lyder: "Söken mig, så skolen I finna mig! ty om I söken mig af allt edert hjärta, så skall jag låta mig finnas af eder." [1])

Hela hjärtat måste öfverlemnas åt Gud, eljest kan aldrig i oss frambringas den förändring, hvarigenom vi blifva återställda till hans bild. Af naturen äro vi främmande för Gud. Den Helige Ande beskrifver vårt tillstånd sålunda: "Döda genom edra öfverträdelser och synder," "hela hufvudet är krankt och hela hjärtat är sjukt," "intet helt på dem". Vi fasthållas i satans snara, af hvilken vi äro fångne under hans vilja. [2]) Gud önskar att hela oss, att frigöra oss; men enär för detta fordras en fullständig omskapelse, en förnyelse af hela vår natur, måste vi helt öfverlemna oss åt honom.

Striden mot det egna jaget är den största strid, som någonsin utkämpats. Det egna jagets

[1]) Jer. 29: 13, 14. [2]) Ef. 2: 1; Es. 1: 5, 6; 2 Tim. 2: 26.

öfverlemnande åt Herren, vår egen viljas hängifvenhet åt Guds vilja fordrar en svår kamp; men själen måste blifva Gud undergifven, innan hon kan blifva förnyad i helighet.

Guds regering är icke, såsom satan önskar framställa den, grundad på en blind undergifvenhet, ett oresonligt beherskande. Den vädjar till förståndet och samvetet. "Kommen så, och låtom oss gå till rätta med hvarandra!" [1]) är Skaparens inbjudning till de väsen han har skapat. Gud tvingar ingen af sina skapade varelser. Han kan icke antaga en tillbedjan, som icke sker på ett villigt och förståndigt sätt. En blott och bar undergifvenhet skulle förhindra all verklig sinnes- och karaktersutveckling. Den skulle göra människan till blott en maskin, men detta är icke Skaparens hänsikt. Han önskar, att människan, skapelsens krona, skall uppnå den högsta möjliga utveckling. Han föresätter oss de största välsignelser, som han önskar delgifva oss genom sin nåd. Genom sina nådiga inbjudningar söker han att draga oss till sig, på det att han må verkställa sin vilja i oss. Nu återstår det för oss att välja, huruvida vi vilja blifva frigjorda från

[1]) Es. 1: 18.

syndens träldom för att blifva delaktiga af Guds barns härliga frihet.

Då vi öfverlemna oss själfva åt Gud, måste vi nödvändigtvis försaka allt, som skulle skilja oss ifrån honom. Fördenskull säger Frälsaren: "Hvar och en af eder, som icke försakar allt hvad han eger, han kan icke vara min lärjunge." [1] Allt, som drager hjärtat bort från Gud, måste förkastas. Mammon är mångas afgud. Kärleken till penningar, begäret efter att blifva rik, är den gyllene kedja, som håller dem bundna vid satan. Anseende och världslig ära tillbedjas af en annan klass. Åter andra afguda ett lif af själfvisk maklighet och frihet från ansvar. Men dessa träldomsband måste sönderslitas. Vi kunna icke tjäna både Gud och mammon. Vi äro icke Guds barn, såvida vi icke äro det helt och hållet. Det finnes sådana, som föregifva sig tjäna Gud, medan de på samma gång förtrösta på sina egna bemödanden att uppfylla hans lag, utveckla en rättfärdig karakter och förvissa sig om frälsning. Deras hjärtan påverkas icke af någon djupare känsla af Kristi kärlek, utan de bemöda sig om att utföra det kristna lifvets plikter såsom något,

[1] Luk. 14: 33.

hvilket Gud fordrar af dem för att de därigenom må vinna inträde i himmelen. En sådan religion är värdelös. När Kristus bor i hjärtat, skall själen vara så uppfylld af hans kärlek och af den glädje, som erhålles genom samfund med honom, att den skall ständigt hålla sig tätt invid hans sida; och under det hon betraktar honom, skall hon glömma sig själf. Kärlek till Kristus skall utgöra driffjädern till hennes handlingar. De, som erfara Guds tvingande kärlek, fråga icke, hur litet de kunna göra för att uppfylla Guds fordringar. De fara icke efter den lägsta måttstock, utan söka att komma i fullkomlig harmoni med sin Återlösares heliga vilja. Med en brinnande åtrå öfverlemna de sig helt och hållet åt honom och visa ett intresse, som är värdigt det stora mål de eftersträfva. Att bekänna Kristus utan denna djupgående kärlek är blott tomma ord, blott en kall formalitet och en odräglig träldom.

Tycker du, att det är en alltför stor uppoffring att öfverlemna allt åt Kristus? Fråga då dig själf: "Hvad har Kristus gifvit mig?" Guds Son gaf allt — lif och kärlek och lidande — för vår återlösning. Kunna då vi, så ovär-

diga vi äro denna stora kärlek, neka att gifva honom våra hjärtan? Hvarje ögonblick af vårt lif hafva vi fått erfara hans nåds välsignelse, och just på grund häraf kunna vi icke fullkomligt inse det djup af okunnighet och elände, hvarifrån han har räddat oss. Kunna vi beskåda honom, som blef stungen för våra synder, och ändå vara villiga att trotsa all hans kärlek och uppoffring? När vi betänka till hvilket oändligt djup af förnedring härlighetens Herre nedsteg, kunna vi då klaga öfver att vi icke få ingå i lifvet utan strider och självförödmjukelse?

Månget stolt hjärta framställer denna fråga: "Hvarför behöfver jag uthärda ånger och förödmjukelse, innan jag kan blifva förvissad om att Gud antager mig?" Jag hänvisar dig till Kristus. Han var utan synd, och ännu mer, han var himmelens Furste; men han gjordes till synd för människans skull. Han "vardt räknad ibland ogerningsmän, ändock han bar mångas synder och bad för öfverträdarne." [1])

Hvad försaka vi, då vi gifva allt? — Ett af synd besmittadt hjärta för Jesus att rena i sitt eget blod, att frälsa genom sin oändliga kärlek.

[1]) Es. 53: 12.

Och likväl tycka människorna det vara så svårt att gifva allt. Jag blyges vid att höra sådant eller vid att skrifva därom.

Gud fordrar icke, att vi skola försaka något, som det är bäst för oss att behålla. I allt, som han gör, har han sina barns välfärd i sikte. O, att alla, som hafva anammat Kristus, måtte inse, att han har någonting oändligt bättre att bjuda dem än hvad de själfva söka efter. Människan gör sin egen själ den största skada och orättvisa, då hon tänker och handlar i strid mot Guds heliga vilja. Ingen sann glädje kan åtnjutas, då vi vandra på den stig, som förbjudes af honom, hvilken känner, hvad som är bäst för oss, och hvilken ordnar allt för sina skapade väsens välfärd. Öfverträdarens väg är eländets och fördärfvets väg.

Att hysa den tanken, att Gud finner behag i att se sina barn uthärda lidande, är ett misstag. Hela himmelen är intresserad i människans sällhet. Vår himmelske Fader beröfvar aldrig sina skapade väsen de medel, hvarigenom de erhålla glädje. Gud fordrar af oss, att vi skola undvika sådana njutningar, som medföra smärta och missräkning, som tillspärra sällhetens och

himmelens portar för oss. Världens Återlösare vill antaga människan just som hon är, med alla hennes behof, ofullkomligheter och svagheter; och han vill ej allenast rena henne från synd och återlösa henne genom sitt blod, utan han vill äfven tillfredsställa hjärtats innerligaste önskningar hos alla, som äro villiga att påtaga sig hans ok och bära hans bördor. Han vill gifva frid och ro till alla, som komma till honom för att erhålla lifvets bröd. Han fordrar af oss, att vi skola uppfylla endast de plikter, som kunna leda oss till sådana sällhetshöjder, hvilka de olydige aldrig kunna uppnå. Själens sanna och fröjdefulla lif består i att ega Kristus, härlighetens hopp.

Många fråga: "*Hur* skall jag öfverlemna mig själf åt Gud?" Du önskar att blifva hans, men du eger blott ringa moralisk kraft; du är fängslad af tvifvel, och ditt syndfulla lifs vanor beherska din vandel. Dina löften och beslut likna rep af sand. Du kan ej tygla dina tankar, dina bevekelsegrunder, dina känslor. Kännedomen om dina brutna löften, dina ouppfyllda beslut försvagar ditt förtroende till din egen upprikthet samt föranleder dig att tro, det Gud

icke kan antaga dig; men du behöfver icke förtvifla. Hvad du behöfver att förstå är viljans sanna kraft. Det är denna, som är den herskande kraften i människans natur, som gifver kraft till att fatta beslut och till att välja mellan godt och ondt. Allting beror på ett rätt bruk af viljan. Gud har gifvit människan kraft till att välja för sig själf. Denna förmåga står under hennes förvaltning. Du kan icke förändra ditt eget hjärta. Du kan icke af dig själf älska Gud, men du kan *välja* att tjäna honom. Du kan åt honom öfverlåta din vilja; han skall då verka i dig både att vilja och att göra efter hans eget goda behag. Sålunda kommer hela din natur under Kristi Andes inflytelse. Du ledes till att älska honom, dina tankar komma i harmoni med hans vilja.

Den åtrå vi känna efter det, som är godt och heligt, är rätt, så långt den går; men om vi låta oss nöja därmed, skall den ej blifva oss till någon nytta. Många skola blifva förtappade, midt under det de önska och hoppas att blifva kristna. De komma aldrig därhän, att de öfverlemna sin vilja åt Gud. De *välja* icke *nu* att blifva kristna. Genom att rätt öfva viljekraften kan en fullständig förändring åstadkommas i vårt

lif. Genom att vara Kristi vilja underdåniga förena vi oss med den makt, som är öfver allt herradöme och all väldighet. Vi skola då få kraft från höjden att förblifva ståndaktiga, och genom att ständigt öfverlemna oss i Guds händer, skola vi iståndsättas till att vandra i ett nytt lefverne, nämligen trons lif.

Tro och antagande hos Gud.

När ditt samvete har blifvit väckt af den Helige Ande, så har du till en del insett, huru ond synden är; du har sett något af dess makt, dess brottslighet, dess uselhet, och du betraktar den med afsky. Du inser, att synden har skilt dig från Gud samt att du är i träldom under det ondas makt. Ju större ansträngningar du gör för att befria dig ur denna träldom, desto tydligare inser du din hjälplöshet. Dina bevekelsegrunder äro onda; ditt hjärta är orent. Du ser, att ditt lif har varit fullt af självviskhet och synd. Du längtar efter förlåtelse, rening och befrielse. Hvad kan du göra för att komma i harmoni med Gud och blifva honom lik?

Du behöfver frid — himmelens frid, förlåtelse och kärlek i din själ. Penningar kunna icke köpa den; mänskligt förstånd kan icke skaffa den; visdom kan icke vinna den; du kan aldrig hoppas att genom dina egna bemödanden erhålla den:

Men Herren erbjuder dig den såsom en gåfva, "utan penningar och för intet".[1]) Den är din, om du blott uträcker din hand och mottager den. Herren säger: "Om edra synder än vore blodröda, så skola de dock varda hvita såsom snö, och om än de vore röda såsom purpur, skola de varda såsom ull." [2]) "Och jag skall gifva eder ett nytt hjärta, och en ny ande skall jag ingifva i edert bröst." [3])

Du har bekänt och i hjärtat öfvergifvit dina synder. Du har beslutat att öfverlemna dig själf åt Gud. Gå nu till honom och bed honom aftvå dina synder och gifva dig ett nytt hjärta. Tro sedan, att han gör det, *emedan han har lofvat det.* Detta är hvad Jesus lärde människorna, medan han vandrade här på jorden — att den gåfva Gud lofvar oss är vår, så snart vi tro, att vi erhålla den. Jesus botade människornas sjukdomar, då de trodde på hans makt. Han hjälpte dem i synliga ting och ingaf dem därigenom förtroende till honom med hänsyn till de ting, som de icke kunde förstå. De blefvo därigenom öfvertygade om att han hade makt till att förlåta synder. Detta uttryckte han tydligt, då han

[1]) Es. 55: 1. [2]) Es. 1: 18. [3]) Hes. 36: 26.

botade den lame mannen: "*På det att I mån veta, att Människosonen har makt på jorden till att förlåta synder* — då sade han till den lame: Stå upp, tag din säng och gå hem." [1] Och evangelisten Johannes säger, i det han talar om Jesu underverk: "Dessa äro uppskrifna, på det att I skolen tro, att Jesus är Kristus, Guds Son, och att I genom tron skolen hafva lif i hans namn." [2]

Af Bibelns enkla berättelse om huru Jesus botade de sjuka, kunna vi lära huru vi kunna tro på honom till syndernas förlåtelse. Låt oss läsa berättelsen om den sjuke mannen vid Betesda. Den stackars mannen var hjälplös; han hade icke kunnat bruka sina lemmar på trettioåtta år. Det oaktadt sade Jesus till honom: "Stå upp, tag din säng och gå." Den sjuke kunde hafva svarat: "Herre, om du vill göra mig helbregda, så skall jag lyda ditt ord." Men nej, han trodde strax Jesu ord, han trodde, att han redan var helbregda och försökte strax att göra, såsom han blifvit befalld. Han beslöt att gå och lyckades. Han handlade i kraft af Kristi ord, och Gud gaf honom styrka. Han blef botad.

[1]) Matt. 9: 6. [2]) Joh. 20: 31.

Du befinner dig i samma tillstånd som denne man. Du är behäftad med syndens svåra sjukdom, och du kan ingenting göra för att försona dina förflutna synder, du kan icke omskapa ditt hjärta eller göra dig själf helig. Men Gud har lofvat att göra allt detta för dig genom sin Son Jesus. Du *tror* detta löfte. Du *bekänner* dina synder och öfverlemnar dig själf helt åt Gud. Du *beslutar* dig för att tjäna honom. Så visst som du gör detta, skall Gud uppfylla sitt ord på dig. Om du tror löftet, tror, att du har erhållit förlåtelse och rening genom Jesu blod, så gör Gud detta till en verklighet. Du blir helbregdagjord, likasom Jesus gaf den lame mannen kraft till att gå, då han trodde, att han var botad. Om du tror det, så är det så.

Vänta icke, till dess du *känner*, att du är helbregda, utan säg: "Jag tror det; det *är så*, icke emedan jag känner det, utan emedan Gud har lofvat det."

Jesus säger: "Allt det I bedjen i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder." [1] Men det är ett villkor för detta löftes uppfyllande nämligen att vi bedja i öfverensstämmelse

[1]) Mark. 11: 24.

med Guds vilja. Och det är ju Guds vilja att rena oss från alla synder, att göra oss till sina barn samt att gifva oss kraft till att lefva ett heligt lif. Alltså kunna vi bedja om dessa välsignelser och tro, att vi få dem samt tacka Herren för att vi hafva fått dem. Det är vårt privilegium att gå till Jesus och blifva renade samt att stå inför Guds heliga lag utan skam eller samvetsförebråelser. "Så är nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus, de som icke vandra efter köttet, utan efter Anden." [1])

Härefter ären I icke edra egna. I ären dyrt köpta. I hafven blifvit återlösta icke med förgängliga ting, silfver eller guld, "utan med Kristi dyra blod, såsom ett felfritt och obesmittadt lams". [2]) Genom den enkla handlingen, att I tron på Gud, har den Helige Ande frambragt ett nytt lif i edra hjärtan. I ären såsom barn, födda i Guds familj, och han älskar eder lika högt, som han älskar sin Son.

När du nu har gifvit dig själf till Jesus, så drag dig icke tillbaka, gå icke bort från honom, utan säg dag för dag: "Jag tillhör Kristus; jag har gifvit mig själf till honom." Bed Gud, att

[1]) Rom 8: 1 (gamla öfvers.). [2]) 1 Pet. 1: 18, 19.

han gifver dig sin Ande och bevarar dig genom sin nåd. Likasom du genom att gifva dig själf till Gud och tro på honom blef hans barn, så skall du också lefva i honom. Aposteln säger: "Såsom I nu hafven mottagit Herren Kristus Jesus, så vandren i honom." [1])

Somliga tyckas hysa den åsikten, att de måste stå på prof och bevisa inför Herren, att de verkligen äro omvända, innan de kunna göra anspråk på hans välsignelse. Men de kunna mottaga Guds välsignelse just nu. De måste hafva Guds nåd, Kristi Ande, att hjälpa dem i deras skröplighet, eljest kunna de icke motstå det onda. Jesus vill gerna, att vi skola komma till honom just som vi äro, syndiga och hjälplösa. Vi få komma med all vår svaghet, vår dårskap, vår synd och såsom ångerfulla själar falla ned för hans fötter. Han har sin lust i att sluta oss i sina kärleksarmar, förbinda våra sår och rena oss från all orenhet.

I detta stycke är det som tusenden fela: de tro icke, att Jesus förlåter *dem*. De taga icke Gud på hans ord. Alla, som uppfylla villkoren, hafva det sälla privilegiet att veta för sig själfva,

[1]) Kol. 2: 6.

det de erhålla fri förlåtelse för hvarje synd. Tvifla ej längre på att Guds löften äro ämnade för dig. De tillhöra alla ångerfulla syndare. Nåd och starkhet kunna erhållas genom Kristus, och tjänande änglar bringa dem till hvarje troende själ. Ingen är så syndig, att han icke kan finna kraft, rening och rättfärdighet i Kristus, som dog för honom. Han längtar efter att få aftaga oss våra syndbefläckade kläder och iföra oss rättfärdighetens hvita skrud. Han bjuder oss att lefva och icke dö.

Gud handlar icke med oss, såsom dödliga människor handla med hvarandra. Hans tankar äro barmhertighetens, kärlekens och den ömmaste medlidsamhetens tankar. Han säger: "Den ogudaktige öfvergifve sin väg och syndaren sina tankar och omvände sig till Herren, så förbarmar han sig öfver honom, och till vår Gud, ty när honom är mycken förlåtelse!" "Jag vill utplåna dina öfverträdelser såsom en sky och dina synder såsom ett moln." [1])

"Ty jag hafver icke lust till dens död, som dör, säger Herren, Herren. Därför omvänden eder och lefven." [2]) Satan står färdig till att

[1]) Es. 55: 7; 44: 22. [2]) Hes. 18: 32.

frånröfva dig Guds dyrbara löften. Han önskar att taga hvarje gnista af hopp och hvarje ljusstråle från din själ; men du får icke tillåta honom att göra detta. Lyssna icke till honom, utan säg: "Jesus dog, på det att jag skulle lefva. Han älskar mig och vill icke, att jag skall förgås. Jag har en medlidsam Fader i himmelen; och fastän jag har ringaktat hans kärlek, fastän jag har bortslösat de välsignelser han har gifvit mig, vill jag stå upp och gå till min Fader och säga: 'Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att kallas din son. Låt mig vara såsom en af dina legodrängar'." Liknelsen omtalar för dig, huru den förlorade sonen skall blifva mottagen: "*Då han ännu var långt ifrån,* såg honom hans fader och varkunnade sig och lopp emot honom och föll honom om halsen och kysste honom ömt." [1])

Denna liknelse, så rörande den än är, uttrycker dock icke fullständigt vår himmelske Faders outgrundliga barmhertighet. Herren säger genom profeten: "Med gammal [evig, eng. öfvers.] kärlek älskar jag dig; *därför vill jag ock framgent bevisa dig nåd.*" [2])

[1]) Luk. 15: 18—20. [2]) Jer. 31: 3.

Medan syndaren ännu är långt från Faderns hus och bortslösar sina egodelar i ett främmande land, ömmar Faderns hjärta för honom; och hvarje i själen vaknande längtan efter att återvända till Gud är blott Andens ömma kallelse, i det den öfvertalar och förmanar samt drager vandraren till Faderns kärleksfulla hjärta.

Huru kan du väl med Bibelns rika löften framför dig gifva rum för tvifvel? Kan du tro, att när den arme syndaren längtar att återvända, längtar efter att öfvergifva synden, Herren då med stränghet hindrar honom från att falla ned för hans fötter med ett ångerfullt hjärta? Bort med sådana tankar! Ingenting är mera skadligt för din själ än att hysa sådana tankar om vår himmelske Fader. Han hatar synden, men älskar syndaren, och han utgaf sig själf, i Kristi person, på det att alla, som vilja, måtte blifva frälsta och erhålla evig välsignelse i härlighetens rike. Kunde han hafva användt mera uttrycksfulla och ömma ord för att uttrycka sin kärlek till oss än just de han har valt? Han säger: "Skulle väl en kvinna förgäta sitt dibarn, så att hon icke förbarmade sig öfver sitt lifs son? Ja, om

än hon förgåte honom, skall jag icke förgäta dig.“ [1])

Blicka upp, du tviflande och darrande själ; ty Jesus lefver och beder för dig. Tacka Gud för att han utgaf sin käre Son, och bed, att han icke må hafva dött förgäfves för dig. Anden inbjuder dig i dag. Kom till Jesus med hela ditt hjärta, så får du mottaga hans välsignelse.

När du läser Guds löften, så kom ihåg, att de äro uttryck af outsäglig kärlek och medlidsamhet. Den eviga kärlekens ömma hjärta hyser ett obegränsadt medlidande för syndaren. “Vi hafva återlösningen genom hans blod, syndernas förlåtelse, efter hans nåds rikedom.“ [2]) Ja, tro blott, att Gud är din hjälpare. Han önskar att återupprätta sin bild i människan. När du kommer till honom med bekännelse och ånger, så skall han gifva dig nåd och syndernas förlåtelse.

[1]) Es. 49: 15. [2]) Ef. 1: 7.

Hvem är en sann Jesu lärjunge?

Om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse; det gamla är förgånget, se, allt har blifvit nytt." [1])

Man torde icke vara i stånd till att säga just när och hvar man blef omvänd till Gud, ej heller att så noga beskrifva alla omständigheter i förbindelse därmed; men detta bevisar ingalunda, att man icke är omvänd. Kristus sade till Nikodemus: "Vinden blåser hvart han vill, och du hör hans röst, men du vet icke, hvarifrån han kommer och hvart han far; så är hvar och en, som är född af Anden." [2]) Liksom vinden, hvilken är osynlig, men hvilkens verkningar dock tydligen kunna ses och kännas, så är Guds Ande i sina verkningar på det mänskliga hjärtat. Den pånyttfödande kraften, som intet mänskligt öga kan se, frambringar ett nytt lif i själen; den skapar en ny varelse efter Guds afbild.

[1]) 2 Kor. 5: 17. [2]) Joh. 3: 8.

Guds Ande verkar tyst och omärkbart, men följderna af dess verk äro uppenbara. Om hjärtat har blifvit förnyadt genom Guds Ande, så skall vandeln bära vittne om detta förhållande. Vi kunna själfva icke göra någonting för att omskapa våra hjärtan eller bringa oss i harmoni med Guds vilja; vi måste ej heller i ringaste mån förtrösta på oss själfva eller på våra goda gerningar; men vårt lefverne skall dock uppenbara, om Guds nåd är utgjuten i våra hjärtan. En förändring skall skönjas i vår karakter, i våra vanor och i våra dagliga göromål. Skillnaden mellan hvad vi hafva varit och hvad vi nu äro skall blifva tydlig och afgörande. Karakteren ådagalägges, icke genom tillfälliga välgerningar och tillfälliga illgerningar, utan genom den riktning, som våra vanor nu fått i ord och handlingar.

Det är sant, att det kan finnas en yttre rättskaffenhet i uppförande, utan att hjärtat blifvit förnyadt genom Kristi kraft. En önskan att ernå inflytelse och att vinna andras aktning kan utgöra driffjädern för frambringandet af ett godt och hederligt lif. Självaktning kan leda oss till att utvärtes undvika det onda. Ett självviskt

hjärta kan utföra frikostiga handlingar. Hur skola vi då afgöra, på hvilken sida vi stå?

Hvem eger våra hjärtan? På hvem äro våra tankar riktade? Hvem älska vi att tala om? Åt hvem egnas vår varmaste tillgifvenhet och våra bästa krafter? Om vi höra Kristus till, så riktas våra tankar på honom, och våra ljufvaste tankar äro de, som angå honom. Allt, vi hafva och äro, är helgadt åt honom. Vi längta efter att likna honom. Vi beherskas af hans Ande, göra hans vilja och söka att lefva honom till behåg i allting.

De, som blifvit nya skapelser i Kristus Jesus, skola frambringa Andens frukter: "Kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet, återhållsamhet." De skola icke längre rätta sig efter de forna lustarna, utan i tro på Guds Son skola de vandra i hans fotspår, återspegla hans karakter samt rena sig själfva, såsom han är ren. De ting, som de en gång hatade, älska de nu; och de ting, som de en gång älskade, äro nu föremål för deras hat. De stolte och egensinniga blifva ödmjuka och milda i hjärtat. De fåfänga och högmodiga blifva allvarliga och blygsamma. Drinkaren blir nykter, den otuktige

kysk. Världens fåfängliga seder och moder blifva bortlagda. De kristne fika icke efter yttre prydnader, utan deras prydnad skall bestå i "hjärtats fördolda människa med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsen, som är kostbart inför Gud." [1])

Det finnes intet bevis på verklig omvändelse, såvida icke lefvernet blifvit förändradt. Om den omvände uppfyller sina löften, återställer hvad han stulit, bekänner sina synder samt älskar Gud och sina medmänniskor, så kan han vara förvissad om, att han har öfvergått från döden till lifvet.

Då vi såsom felande och syndiga människor komma till Kristus och blifva delaktiga af hans förlåtande nåd, fylles hjärtat af hans kärlek. Hvarje börda blir lätt, ty det ok, som Kristus pålägger oss, är lätt. Det blir oss en lust att uppfylla våra plikter, och det går lätt att göra uppoffringar. Den stig, som förut tycktes omgifven af mörker, upplyses nu af ett ljus, som utströmmar från rättfärdighetens sol.

Kristi karakters älskvärdhet skall visa sig i hans efterföljare. Det var hans lust att göra

[1]) 1 Pet. 3: 3, 4.

Guds vilja. Kärlek till Gud och nitälskan för hans ära var den rådande kraften i vår Frälsares lif. Kärlek förskönade och förädlade alla hans handlingar. Kärlek är af Gud. Det opånyttfödda hjärtat kan icke frambringa densamma. Den finnes endast i det hjärta, i hvilket Jesus bor. "Låtom oss älska; ty han har först älskat oss." [1] I det hjärta, som blifvit omskapadt af den gudomliga nåden, är kärlek driffjädern till hvarje handling. Den ombildar karakteren och gifver riktning åt alla böjelser, beherskar alla begär och önskningar, öfvervinner fiendtlighet samt förädlar hjärtat. Denna kärlek i själen förljufvar lifvet och utbreder en förädlande inflytelse öfver allt omkring oss.

Det är i synnerhet två villfarelser, mot hvilka Guds barn — särskildt de som nyligen hafva begynt att förtrösta på hans nåd — behöfva att taga sig till vara. Den första af dessa hafva vi redan berört, nämligen den, att förtrösta på egna gerningar eller på någonting, som de själfva göra, för att bringa sina hjärtan i harmoni med Guds vilja. Den som söker att ernå en helig karakter genom egna gerningar i hållandet af Guds lag,

[1] Joh. 4: 19.

försöker något, som är omöjligt. Allt, som människan kan göra utan Kristus, är besmittadt med självviskhet och synd. Det är Kristi nåd allena, som genom tron kan göra oss heliga.

Den motsatta och icke mindre farliga villfarelsen är, att tron på Kristus fritager människan från att hålla Guds lag; att enär man genom tron allena blir delaktig af Kristi nåd, gerningar icke hafva någonting att göra med vår återlösning.

Lägg märke till att lydnad är icke blott en yttre öfverensstämmelse med Guds fordringar, utan den består i den tjänst, som härflyter från kärlek. Guds lag är ett uttryck af själfva hans natur. Den är införlifvad med kärlekens stora princip och är följaktligen grundvalen för hans regering såväl i himmelen som på jorden. Om våra hjärtan blifvit förnyade efter Guds afbild, om den gudomliga kärleken är inplantad i själen, skall då icke Guds lag blifva fullbordad i vårt lif? När kärlekens princip är inplantad i hjärtat och människan blifvit förnyad efter hans afbild, som skapade henne, så är det nya förbundets löfte uppfyldt: "Jag skall gifva mina lagar i deras hjärtan och inskrifva dem i deras sin-

nen.“ [1]) Och om lagen är inskrifven i hjärtat, skall icke karakteren bli utvecklad i öfverensstämmelse med den? Lydnad — kärlekens tjänst och trohet — är det sanna kännemärket på en Jesu lärjunge. Därför säger Skriften: “Detta är kärleken till Gud, att vi hålla hans bud.“ “Den som säger: Jag känner honom, och icke håller hans bud, han är en lögnare, och i honom är icke sanningen.“ [2]) I stället för att tron fritager människan från lydnad, är det tron, och den allena, som gör oss delaktiga af Kristi nåd och iståndsätter oss att lyda hans bud.

Vi förtjäna icke frälsning genom lydnad, ty frälsningen är Guds fria gåfva, hvilken erhålles genom tron; men lydnad är trons frukt. “Och I veten, att han uppenbarades, på det att han skulle borttaga våra synder; och synd är icke i honom. Hvar och en som förblifver i honom, han syndar icke; hvar och en som syndar har icke sett honom eller lärt känna honom.“ [3]) Här är det sanna kännetecknet. Om vi förblifva i Kristus, om Guds kärlek bor i oss, så skola våra känslor, våra tankar, våra handlingar vara i harmoni med Guds vilja, såsom den är uttryckt i

[1]) **Ebr. 10: 16.** [2]) 1 Joh. 5: 3; 2: 4. [3]) 1 Joh. 3: 5, 6.

hans heliga lag. "Mina barn, låten ingen förvilla eder. Den som gör rättfärdigheten är rättfärdig, såsom han är rättfärdig." [1]) Guds heliga lag, såsom den är framställd i de från Sinais berg kungjorda tio buden, uppenbarar hvad rättfärdighet är.

Den s. k. tron på Kristus, som föregifver sig fritaga människan från hennes skyldighet att lyda Gud, är icke tro, utan förmätenhet. "Ty af nåden ären I frälsta genom tron." Men tron, om hon icke har gerningar, är död i sig själf. [2]) Jesus sade om sig själf, innan han kom till jorden: "Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är uti mitt hjärta." [3]) Och strax före sin himmelsfärd sade han: "Jag har hållit min Faders bud och förblifver i hans kärlek." [4]) Skriften säger: "Däraf veta vi, att vi känna honom, om vi hålla hans bud.... Den, som säger sig förblifva i honom, han är ock pliktig att själf så vandra, som han vandrade." [5]) "Emedan äfven Kristus har lidit för oss och lemnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår." [6])

[1]) 1 Joh. 3: 7. [2]) Ef. 2: 8; Jak. 2: 17. [3]) Ps. 40: 9. [4]) Joh. 15: 10. [5]) 1 Joh. 2: 3—6. [6]) 1 Pet. 2: 21.

Villkoret för evigt lif är detsamma nu, som det alltid har varit — detsamma, som det var i paradiset, innan våra första föräldrar föllo i synd — fullkomlig lydnad för Guds lag, fullkomlig rättfärdighet. Om evigt lif kunde erhållas på något annat villkor än detta, så skulle hela världsalltets sällhet sättas på spel. Synden med alla dess följder af sorg och elände skulle då blifva förevigad.

Det var möjligt för Adam att före fallet utveckla en rättfärdig karakter genom lydnad för Guds lag. Men han misslyckades häri, och på grund af hans synd eger människan nu en syndig natur och kan icke göra sig själf rättfärdig. Enär vi af naturen äro syndiga och oheliga, kunna vi icke fullkomligt lyda en helig lag. Vi hafva i oss själfva ingen rättfärdighet, genom hvilken vi kunna uppfylla Guds lags fordringar. Men Kristus har beredt oss en utväg till räddning. Då han lefde här på jorden, utstod han pröfningar och frestelser, sådana, som vi aldrig hafva varit utsatta för. Han förde ett syndfritt lefverne. Han dog för oss, och nu erbjuder han sig att taga våra synder och gifva oss sin rättfärdighet. Om vi alltså öfverlemna oss själfva

åt honom, anamma honom såsom vår Frälsare, så skola vi, hur syndiga vi än må hafva varit, för hans skull blifva räknade rättfärdiga. Vi skola blifva iklädda Kristi karakter i stället för vår egen, och Gud skall antaga oss, såsom om vi aldrig hade syndat.

Och ännu mer: Kristus förändrar hjärtat, han bor däri genom tron. Denna förening med Kristus vidmakthålles genom tron och genom ett ständigt öfverlemnande af viljan åt honom; och så länge detta fortfar, skall han verka i dig både att vilja och att göra efter hans goda behag. Då kan du säga: "Det jag nu lefver i köttet, det lefver jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgifvit sig själf för mig." [1]) Jesus sade alltså till sina lärjungar: "Det är icke I, som talen, utan det är eder Faders Ande, som talar i eder." [2]) Med Kristus verkande i dig skall du då uppenbara samma ande och samma gerningar som han, nämligen rättfärdighetens och lydnadens gerningar.

Vi hafva därför i oss själfva ingenting, hvaraf vi kunna berömma oss. Vi hafva ingen grund för själfupphöjelse. Den enda grunden för vårt

[1]) Gal. 2: 20. [2]) Matt. 10: 20.

hopp är Kristi oss tillräknade rättfärdighet samt den rättfärdighet, som genom hans Ande frambringas i och genom oss.

När vi tala om tro, böra vi ihågkomma, att det finnes olika slags tro. Det finnes en öfverbevisning, som är helt olik den sanna tron. Guds tillvaro och makt, hans ords sannfärdighet äro fakta, som icke ens satan och hans änglar i hjärtat kunna förneka. Bibeln säger, att "äfven de onda andarne tro det och bäfva"; [1]) men detta är icke tro. Men då vi icke allenast tro på Guds ord, utan äfven äro hans vilja underdåniga; då hjärtat öfverlemnats åt honom och han är föremål för vår kärlek, så hafva vi sann tro — en tro, som verkar i kärlek och renar själen. Genom denna tro blir hjärtat förnyadt efter Guds afbild, och det hjärta, som i dess oomvända tillstånd icke är Guds lag underdånigt, ej heller kan vara det, älskar nu dess bud och kan med psalmisten utropa: "Huru kär håller jag din lag! Dagligen begrundar jag den." [2]) Lagens rättfärdighet fullbordas i oss, som "icke vandra efter köttet, utan efter anden." [3])

Det finnes sådana, som hafva erfarit Guds

[1]) Jak. 2: 19. [2]) Ps. 119: 97. [3]) Rom. 8: 4.

förlåtande kärlek på sina hjärtan och som verkligen önska att vara Guds barn, men inse på samma gång, att deras karakter är ofullkomlig, deras lif bristfälligt; och de äro färdiga att betvifla, det deras hjärtan verkligen blifvit förnyade genom den Helige Ande. Till sådana vill jag säga: Dragen eder icke tillbaka i förtviflan. Vi måste ofta nedfalla inför Jesu fötter och utgjuta bittra tårar på grund af våra felsteg och svagheter. Men vi böra dock icke förlora modet. Skulle vi än blifva besegrade af fienden, så äro vi icke förkastade eller öfvergifna af Gud. Nej, Kristus står vid Guds högra sida och manar godt för oss. Den älskade lärjungen Johannes sade: "Mina barn, detta skrifver jag till eder, på det att I icke mån synda. Och om någon syndar, så hafva vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig." [1] Du bör icke förglömma Kristi ord: "Fadern själf älskar eder." [2] Han önskar att återupprätta dig, att se sin egen renhet och helighet återspeglade i din karakter; och om du blott vill öfverlemna dig själf åt honom, så skall han, som har påbörjat ett godt verk i dig, fullborda det intill Jesu Kristi dag.

[1] 1 Joh. 2: 1. [2] Joh. 16: 27.

Bed mera innerligt, tro med mera tillförsikt. När du mister förtroende till din egen kraft, så förtrösta på Återlösarens makt, och du skall prisa honom, som är din frälsning.

Ju innerligare din förening med Jesus blir, desto ofullkomligare skall du synas i dina egna ögon; ty din andliga syn skall blifva klarare, och din ofullkomlighet skall framstå i bjärtare färger, då du beskådar dem i ljuset af hans fullkomliga natur. Detta är ett tecken på att satan har förlorat sin förförelsemakt öfver dig, och att Guds Andes lifgifvande inflytelse verkar på ditt hjärta.

Ingen djup kärlek kan bo i det hjärta, som icke inser sitt eget syndiga tillstånd. Den själ, som blifvit omskapad genom Kristi nåd, skall beundra hans gudomliga karakter; men om vi icke inse vår egen moraliska ofullkomlighet, så är det ett klart bevis på att vi icke hafva fått en inblick uti skönheten och ypperligheten af Kristi karakter.

Ju mindre vi se att beundra hos oss själfva, desto mer skola vi se att beundra i Frälsarens oändliga renhet och älskvärdhet. En insikt i vårt eget fördärfvade tillstånd skall drifva oss till honom, som kan förlåta; och då själen inser sin

egen hjälplöshet och längtar efter Kristus, skall Frälsaren kraftigt uppenbara sig för henne. Och ju mer vår egen känsla af behof drifver oss till honom och till Guds ord, desto mera upphöjda begrepp skola vi få om hans karakter och desto fullständigare skola vi återspegla hans afbild.

Växande upp till Kristus.

Den sinnesändring, genom hvilken vi blifva Guds barn, omtalas i Bibeln såsom en födelse; den sammanliknas också med uppspirandet af den goda säd, som en man sådde i sin åker. Så måste de nyomvände, liksom "nyfödda barn", "växa upp" [1]) till fullkomliga män och kvinnor i Kristus Jesus; de böra växa och frambringa frukt såsom den goda säden i åkern. Profeten Esaias säger, att de "skola kallas rättfärdighetens ekar, planterade af Herren till hans förhärligande." Sålunda hemtas bilder ur naturen, för att vi därigenom må bättre kunna förstå det andliga lifvets hemligheter.

Människan kan icke genom all sin visdom och skicklighet frambringa lif hos det allra minsta föremål i naturen. Gud allena är mäktig att gifva och uppehålla lifvet hos växterna och djuren. Och han är äfven den ende, som kan fram-

[1]) 1 Pet. 2: 2; Ef. 4: 15.

bringa andligt lif i hjärtat. Utan att en människa varder "född ofvanifrån," [1]) kan hon icke blifva delaktig af det lif, som Kristus kom till världen för att gifva henne.

Såsom det är med lifvet, så är det också med växten: det är Gud, som förvandlar knoppen till blomma och blomman till frukt; det är genom hans allmakt, som säden frambringar "först brodd, sedan ax, sedan fullbildadt hvete i axet." [2]) Profeten Osea säger om Israel: "Han skall blomstra såsom en lilja," och "de skola blomstra såsom vinträd." [3]) Och Jesus bjuder oss: "Skåden liljorna på marken, huru de växa." [4]) Liljorna växa icke genom sina egna bekymmer och bemödanden, utan genom att mottaga, hvad Gud har gifvit dem för att underhålla deras lif. Ett barn kan icke genom sin egen kraft påskynda sin växt. Och lika litet kan du genom dina bekymmer och dina egna bemödanden tillväxa i anden. Liljan, såväl som barnet, växer genom att från sin omgifning mottaga det som är nödvändigt för dess lif — luft, ljus och näring. Hvad dessa naturens gåfvor äro för växterna och djuren,

[1]) Joh. 3: 3. [2]) Mark. 4: 28. [3]) Hos. 14: 6, 8. [4]) Matt. 6: 28.

det är Kristus för dem som förtrösta uppå honom. Han är för dem "ett evigt ljus", deras "sol och sköld".[1]) Han skall blifva "såsom en dagg för Israel"; "han skall komma såsom ett regn till oss, såsom ett serlaregn, som fuktar jorden".[2]) Han är det lefvande vattnet och "Guds bröd, som nedkommer från himmelen och gifver världen lif".[3])

Då Gud i utgifvandet af sin Son skänkte oss en oförliknelig gåfva, omgaf han världen med en atmosfer af kärlek och nåd, lika verklig som luften omkring vårt jordklot. Alla, som inandas denna lifgifvande atmosfer, skola få andligt lif samt växa upp till fullkomliga män och kvinnor i Kristus Jesus.

Liksom blomman vänder sig mot solen, på det att de klara strålarne må fullkomna dess skönhet och symetri, så borde vi vända oss mot rättfärdighetens sol, att himmelens ljus må lysa på oss och förvandla vår karakter till Kristi likhet.

Jesus framhåller samma sanning, när han säger: "Förblifven i mig och jag i eder. Såsom

[1]) Es. 60: 19; Ps. 84: 12. [2]) Hos. 14: 6; Ps. 72: 6. [3]) Joh. 6: 33.

grenen icke kan bära frukt af sig själf, med mindre han förblifver i vinträdet, så icke heller I, med mindre I förblifven i mig. . . . Mig förutan kunnen I intet göra.“ [1]) Vi kunna lika litet lefva ett heligt lif utan Jesus, som grenen kan växa och bära frukt utan att vara förenad med vinträdet. Utan honom hafva vi intet lif — ingen kraft att motstå frestelser eller tillväxa i nåd och helighet. Men förblifva vi i honom och hemta vårt lif och vår styrka från honom, så skola vi icke vissna, utan vi skola blomstra och bära frukt; vi skola blifva lika träd, planterade vid vattubäckar.

Många tro, att de måste i sin egen styrka utföra en del af arbetet. Genom tron mottogo de syndernas förlåtelse af Jesus, men nu söka de att lefva ett rättfärdigt lif i sin egen styrka. Men hvarje sådant bemödande måste misslyckas. Jesus säger: “Utan mig kunnen I intet göra.“ Vår tillväxt i nåden, vår duglighet, vår glädje — allt är beroende af vår förening med Jesus. Det är genom en innerlig förening med honom — genom att förblifva i honom — som vi tillväxa i nåden. Han är icke blott trons begynnare, utan

[1]) Joh. 15: 4, 5.

han är också dess fullkomnare. Han skall vara med oss icke blott vid början och slutet af vår vandring, utan han skall ledsaga oss under hela vägen. David säger: "Jag hafver Herren framför mig alltid; han är på min högra hand, att jag icke skall vackla." [1])

Om någon frågar: Huru skall jag kunna förblifva i Kristus? så vill jag svara: På samma sätt som du mottog honom. "Såsom I nu hafven mottagit Herren Jesus Kristus, så vandren i honom." "Den rättfärdige skall lefva af tro." [2]) Du gaf dig själf till Gud för att vara hans allena, för att tjäna och lyda honom, och du mottog Jesus såsom din Frälsare. Du kunde icke själf göra försoning för dina synder eller förnya ditt hjärta; men sedan du öfverlemnat dig själf åt Gud, trodde du, att han för Kristi skull gjorde allt detta för dig. Genom *tron* blef du Kristi egendom, genom tron skall du växa upp till honom — genom att gifva och mottaga. Du måste *gifva* allt — ditt hjärta, din vilja och din tjänst — du måste gifva dig själf till honom för att göra allt hvad han befaller dig; du måste äfven *mottaga* allt — Kristus, fullheten af all välsig-

[1]) Ps. 16: 8. [2]) Kol. 2: 6; Ebr. 10: 38.

nelse, att bo i ditt hjärta, att vara din styrka, din rättfärdighet, din eviga hjälpare — för att erhålla kraft att vandra på lydnadens väg.

Öfverlemna dig själf åt Gud om morgonen; låt detta blifva det första du gör. Säg till din Frälsare: "Tag mig, Herre, och gör mig helt till din. Jag underkastar mig din vilja i såväl stort som smått. Bruka mig i dag i din tjänst. Förblif hos mig och låt allt mitt arbete ske i dig." Detta gäller för hvarje dag. Du bör hvarje morgon öfverlemna dig åt Gud för hela dagen. Öfverlemna också dina planer åt honom, och låt honom göra med dem efter sitt behag — antingen genomföra dem eller tillåta, att de blifva om intet. Sålunda kan du hvarje dag öfverlemna dig i Guds hand, och sålunda skall din karakter blifva mer och mer lik Mästarens.

Lifvet i Kristus är ett lif af stilla ro. Man torde icke alltid känna sig glad eller hänryckt, men man bör ständigt besjälas af en fridfull förtröstan på Herren. Ditt hopp är icke grundadt på dig själf, utan på Kristus. Din svaghet är förenad med hans styrka, din okunnighet med hans visdom, din skröplighet med hans allmakt. Du bör därför icke se på dig själf, icke tänka på

dig själf, utan blott på Jesus. Låt dina tankar vara riktade på hans kärlek, på skönheten och fullkomligheten af hans karakter. Kristi självuppoffring, ödmjukhet, renhet och helighet, hans outgrundliga kärlek — dessa äro ämnen för själen att betrakta. Och genom att älska honom, genom att följa hans exempel, genom att helt och hållet förtrösta uppå honom skall du blifva lik honom.

Jesus säger: "Förblifven i mig." Dessa ord innebära hvila, ståndaktighet och förtröstan. Och åter inbjuder han oss: "Kommen till mig, . . . och jag skall vederkvicka eder." [1] Psalmistens ord uttrycka samma tanke: "Var stilla för Herren och förbida honom." Och Esaias vittnar: "I stillhet och förtröstan skall eder styrka varda." [2] Denna hvila finnes icke i sysslolöshet, ty i Frälsarens inbjudning är löftet om hvila förenadt med kallelsen till verksamhet. "Tagen på eder mitt ok; . . . och I skolen finna ro." [1] Den själ, som har sin ro i Kristus, är nitisk och verksam i Herrens tjänst.

När vi tänka på oss själfva, vända vi sinnet bort från Kristus, lifvets och starkhetens källa.

[1] Matt. 11: 28, 29. [2] Ps. 37: 7; Es. 30: 15.

Därför söker satan beständigt att afvända vår uppmärksamhet från Frälsaren och sålunda hindra själens förening och gemenskap med honom. Han söker att fästa vår uppmärksamhet vid denna världens nöjen, vid det närvarande lifvets svårigheter, sorger och bekymmer, vid andras eller våra egna fel och ofullkomligheter. Men vi måste ej låta oss missledas af hans anslag. Många, som verkligen äro samvetsgranna och hvilkas innerliga önskan det är att lefva uppriktigt för Gud, förmås alltför ofta af satan till att blott tänka på sina egna fel och brister; ty han hoppas, att om han kan skilja dem från Kristus, så skall han snart kunna besegra dem. Vi böra icke ständigt hysa fruktan och bekymmer med hänsyn till vår själs frälsning. Detta vänder sinnet bort från honom, som är vår starkhet. Öfverlemna din själ i Guds hand och förtrösta på honom. Låt Jesus vara ämnet för dina tankar och ditt tal. Låt honom vara den förnämste i allt. Låt dina tvifvel och din fruktan fara och instäm med aposteln Paulus: "Jag lefver icke mera jag, utan Kristus lefver i mig; och det jag nu lefver i köttet, det lefver jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgifvit sig själf för

mig.“ [1]) Förtrösta på Herren. Han är mäktig att bevara det, som du har anförtrott åt honom. Om du öfverlemnar dig i hans händer, så skall du blifva i stånd till att öfvervinna rikligen genom honom, som har älskat dig.

Då Kristus påtog sig mänsklig natur, förenade han sig själf med människan genom ett kärlekens band, som ingen makt kan slita sönder emot människans vilja. Satan söker ständigt genom sina lockelser förmå oss att slita detta band; han söker förmå oss att af eget val skilja oss från Kristus. Därför är det nödvändigt för oss att vaka, bedja och kämpa, på det att ingenting må leda oss till att *välja* en annan mästare; ty vi hafva alltid frihet att göra detta. Men låtom oss se på Jesus, så skall han bevara oss. Då kunna vi vara trygga. Ingen kan rycka oss ur hans hand. Och genom att ständigt skåda honom, varda vi “förvandlade till samma bild, från härlighet till härlighet, såsom från Herrens Ande.“ [2])

Det var på detta sätt som de första lärjungarne blefvo lika sin dyre Frälsare. När de lyssnade till hans ord, kände de sitt behof af honom.

[1]) Gal. 2: 20. [2]) 2 Kor. 3: 18.

De sökte, funno och följde honom. De voro med honom i huset, vid bordet, i lönkammaren, ute på fältet. De voro med honom såsom lärjungar med sin lärare samt mottogo dagligen från hans läppar undervisning i Guds heliga sanningar. De blickade upp till honom såsom tjänaren till sin herre, för att utröna hvad deras plikt var. Dessa lärjungar voro människor "af samma natur som vi"; [1]) de hade samma synder att kämpa emot, och de behöfde samma nåd för att kunna lefva ett heligt lif.

Icke ens Johannes, den älsklige lärjungen, som mer än de andra liknade Frälsaren, egde af naturen en älsklig karakter. Han var icke blott själfmyndig och äregirig, utan äfven häftig och hämndlysten, då han ansåg sig hafva lidit någon oförrätt. Men då han såg den gudomlige Mästarens karakter, insåg han sin egen ofullkomlighet, och kunskapen därom gjorde honom ödmjuk. Guds Sons styrka och tålamod, hans makt och medlidsamhet, hans majestät och ödmjukhet, som ådagalades i hans dagliga lif, uppfyllde Johannes' själ med beundran och kärlek. Hans hjärta drogs dagligen till Kristus, till dess han helt och hållet

[1]) Jak. 5: 17.

glömde sig själf i sin kärlek till Mästaren. Hans hämndlystna och äregiriga sinnelag gaf vika för Kristi omdanande kraft. Den Helige Andes inflytande förnyade hans hjärta; kraften af Kristi kärlek förvandlade hans karakter. En innerlig förening med Jesus medför alltid ett sådant resultat. Då Kristus bor i hjärtat, blir hela naturen förvandlad. Kristi Ande och kärlek uppmjukar hjärtat, underkufvar själens onda böjelser samt upplyfter våra tankar och önskningar till Gud och himmelen.

Lärjungarne förnummo Jesu närvaro, äfven sedan han hade uppfarit till himmelen. Det var som en personlig närvaro, full af kärlek och ljus. Jesus, Frälsaren, med hvilken de hade umgåtts — han, som hade vandrat med dem, bedt med och för dem samt talat ord af hopp och tröst till deras hjärtan, hade, medan fridens budskap ännu var på hans läppar, blifvit upptagen till himmelen i deras åsyn; och hans röst hördes från den sky af änglar, som mottog honom: "Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände." [1] Han hade uppfarit till himmelen i mänsklig gestalt. De visste, att han inför Guds tron ännu var deras

[1] Matt. 28: 20.

vän och Frälsare; att hans kärlek och medlidsamhet voro desamma som förr; att han ännu kände till deras lidande och bekymmer. Han framställde nu inför Gud förtjänsterna af sitt eget dyrbara blod och visade sina genomborrade händer och fötter såsom ett bevis på hvad det hade kostat att återlösa människan. De visste, att han hade gått till himmelen för att bereda dem rum samt att han skulle komma tillbaka och taga dem till sig.

Då lärjungarne kommo tillsammans efter Jesu himmelsfärd, åstundade de att framlägga sina begär inför Gud i Jesu namn. I helig vördnad böjde de sina knän i bön, upprepande Frälsarens löfte: "Allt hvad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han gifva eder. Hittills hafven I icke bedt om något i mitt namn. Bedjen, och I skolen få, på det att eder glädje må vara fullkomnad." [1]) De sträckte trons hand högre och högre i den förvissningen, att "Kristus är den som har dött, ja än mer, har uppstått, som ock sitter på Guds högra sida, som ock manar godt för oss." [2]) På pingstdagen mottogo de den Helige Ande, Hugsvalaren, om hvilken Jesus hade sagt, att han

[1]) Joh. 16: 23, 24. [2]) Rom. 8: 34.

skulle vara i dem. Han hade också sagt: "Det är nyttigt för eder, att jag bortgår, ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugsvalaren till eder; men när jag har gått bort, skall jag sända honom till eder." [1]) Från och med denna stund skulle Kristus genom sin Ande alltid bo i sina barns hjärtan. Deras gemenskap med Jesus var nu innerligare, än då han umgicks med dem i synlig måtto. Kristus bodde i dem, och hans kärlek, kraft och ljus utstrålade från dem, så att folket "förundrade sig och kände igen dem, att de hade varit med Jesus." [2])

Allt hvad Jesus var för de första lärjungarne, önskar han att vara för sina barn i närvarande tid; ty han säger i sin sista bön för lärjungarne: "Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord skola tro på mig." [3])

Jesus bad för oss, att vi måtte varda ett med honom, såsom han och Fadern äro ett. Hvilken förening är icke detta! Frälsaren hade sagt om sig själf: "Sonen kan intet göra af sig själf." "Fadern, som förblifver i mig, han gör själf gerningarna." [4]) Därför om Kristus bor i

[1]) Joh. 14: 17; 16: 7. [2]) Apg. 4: 13. [3]) Joh. 17: 20. [4]) Joh. 5: 19; 14: 10.

våra hjärtan, så skall han verka i oss "både vilja och gerning för sitt välbehags skull." [1]) Vi skola verka, såsom han verkade; vi skola visa samma ande. Och genom att älska honom och förblifva i honom, skola vi i alla stycken växa "upp till honom, som är hufvudet, Kristus." [2])

[1]) Fil. 2: 13. [2]) Ef. 4: 15.

Det kristliga lifvet.

Gud är källan till lif och ljus och glädje för hela världsalltet. Likasom ljuset utströmmar från solen och vatten utväller från lefvande källor, så utflyta välsignelser från Gud till alla hans skapade väsen. Närhelst Guds lif finnes i människans hjärta, skall det uppenbara sig i kärlek och välgerningar mot andra.

Vår Frälsares glädje bestod i den fallna människans förädlande och återlösande. För detta räknade han sitt lif såsom af intet värde samt led korsets död och aktade icke smälek. Äfven änglarne sysselsätta sig alltid med att främja andras lycka och välfärd. Häruti består deras glädje. Det som själfviska hjärtan skulle betrakta såsom förnedrande, nämligen betjänandet af de eländiga, som i alla afseenden äro underlägsna i karakter och anseende, är just det verk, som utföres af syndfrie änglar. Den ande, som visade sig i Kristi själfuppoffrande kärlek, är samma

ande, som är rådande i himmelen och utgör själfva lifvet af dess sällhet. Detta är den ande, som Kristi efterföljare skola ega, det verk, som de skola utföra.

När Kristi kärlek uppfyller hjärtat, så är den såsom en ljuf doft, den kan icke döljas. Dess heliga inflytelse skall erfaras af alla, med hvilka vi komma i beröring. Kristi ande i hjärtat är såsom en källa i öknen — den utflyter i en ständig ström för att vederkvicka alla och för att ingifva dem, som äro färdiga att omkomma, en törst efter lifvets vatten.

Jesu kärlek skall uppenbara sig i en önskan att verka, såsom han verkade, för mänskligheten välsignelse och förädling. Den skall ingifva kärlek, ömhet och medlidsamhet för alla väsen, som äro under vår himmelske Faders vård.

Vår Frälsares lif på jorden var icke ett lif af maklighet och själfviska sträfvanden, utan han verkade med ett outtröttligt nit för att frälsa det fallna människosläktet. Från Betlehems krubba till Golgata kors vandrade han på själfförsakelsens stig, och han sökte icke att blifva fri från besvärliga företag, smärtsamma resor, utmattande bekymmer och mödosamt arbete.

Han sade: Människosonen har icke "kommit för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och gifva sitt lif till lösen för många." [1]) Detta var hans lifs stora mål. Allting annat var af mindre betydelse. Det var hans mat och dryck att göra Guds vilja och att fullborda det verk han kommit att utföra. Egennytta och självviska intressen voro ej alls förbundna med hans verksamhet.

Så skola de, som blifvit delaktiga af Kristi nåd, alltid vara beredvilliga att uppoffra sig för andra, på det att de, för hvilka Kristus har dött, må blifva delaktiga af den himmelska gåfvan. De skola göra allt, som står i deras förmåga, att världen må förbättras genom deras vistelse i den. Detta är den ande, som utmärker en verkligt omvänd själ. Så snart någon har kommit till Kristus, uppvaknar i hans hjärta en längtan att för andra omtala, hvilken dyrbar vän han har funnit i Jesus. Han kan icke i sitt hjärta dölja den frälsande och heliggörande sanningen. Om vi blifvit iklädda Kristi rättfärdighet och äro uppfyllda med den fröjd, som kommer från hans inneboende ande, så skola vi icke kunna låta bli att tala därom. Om vi hafva smakat och sett, att

[1]) Matt. 20: 28.

Herren är god, så hafva vi någonting att omtala för andra. Vi skola liksom Filippus, då han hade funnit Frälsaren, inbjuda andra till honom. Vi skola söka att för dem framställa Kristi sköna dygder och den tillkommande världens verkligheter. Vi skola erfara en brinnande längtan efter att vandra i Jesu fotspår samt innerligen önska att de, med hvilka vi umgås, må se Guds Lam, som borttager världens synder.

Våra bemödanden att välsigna andra skola medföra välsignelse för oss själfva. Det var på grund häraf, som Gud gaf oss något att utföra i förbindelse med frälsningens plan. Han har gifvit oss tillfälle att blifva delaktiga af hans gudomliga natur, att vi sedan må blifva en välsignelse för våra medmänniskor. Detta är den högsta ära, den största glädje, som det är möjligt för Gud att skänka människorna. De som sålunda deltaga i kärlekens verk, komma i den innerligaste förening med sin Skapare.

Gud kunde hafva öfverlemnat evangelii budskap och allt, som tillhör kärlekens tjänst, åt änglarne. Han kunde hafva användt andra medel för utförandet af sina afsikter. Men i sin oändliga kärlek föredrog han att göra oss till sina

egna och till Kristi och änglarnes medarbetare, på det att vi måtte blifva delaktiga i de välsignelser, den glädje och den andliga förädling, som äro en frukt af oegennyttiga handlingar.

Genom delaktighet i Kristi lidanden komma vi i sympati med honom. Hvarje självuppoffrande handling för andras väl utvecklar en ande af godhet och frikostighet i gifvarens hjärta och förenar honom mera innerligt med världens Återlösare, som, "ehuru rik, vardt fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika." [1]) Och endast när vi sålunda uppfylla den gudomliga afsikten med vår skapelse, kan lifvet blifva en välsignelse för oss.

Om du i öfverensstämmelse med Kristi beslut vill begynna att verka för att vinna själar för honom, så skall du få känna behofvet af en djupare erfarenhet och en mer omfattande kunskap i gudomliga ting, du skall hungra och törsta efter rättfärdighet. Du skall bedja innerligt till Gud, din tro skall blifva stärkt, och din själ skall dricka djupare drag ur frälsningens källa. Och då du möter motstånd och pröfningar, skola de drifva dig till Bibeln och till nådens tron. Du

[1]) 2 Kor. 8: 9.

skall tillväxa i nåden och i Jesu Kristi kunskap samt vinna en djupare erfarenhet.

Den ande, som uppenbarar sig i en oegennyttig verksamhet för andra, skall gifva din karakter en större utveckling, ståndaktighet och kristlig älskvärdhet samt bringa dig frid och sällhet. Ditt hjärtas önskningar skola blifva förädlade. Det skall ej mer finnas rum för lättja och självviskhet. De, som sålunda öfva de kristliga dygderna, skola tillväxa i kristlig erfarenhet och utveckla sina krafter till att verka för Gud. De skola få en klarare uppfattning i andliga ting, en fast och ständigt tilltagande tro, och deras böner skola besjälas af en större kraft. I det Guds Ande inverkar på deras ande, skall en helig harmoni framkallas i själen på grund af den gudomliga beröringen. De, som sålunda egna sig själfva åt oegennyttiga bemödanden för andras bästa, arbeta visserligen på sin egen frälsning.

Det enda sätt, hvarpå man kan tillväxa i nåden, är genom att oegennyttigt utföra just det arbete, som Kristus har ålagt oss, nämligen att efter bästa förmåga hjälpa dem, som behöfva den hjälp vi kunna gifva. Styrka erhålles genom öfning. Verksamhet är ett nödvändigt villkor

för lif. De som söka att bibehålla ett kristligt lif genom att blott mottaga den gudomliga nådens välsignelser och ej uträtta något för Kristus, söka helt enkelt att uppehålla sitt lif genom att äta och icke arbeta. Och i det andliga lifvet såväl som i det lekamliga blir följden af ett sådant tillvägagående försämring och aftyning. Den som uraktlåter att hålla sina lemmar i verksamhet, förlorar snart förmågan att använda dem. På samma sätt är det med den kristne, som icke använder sina gudagifna krafter — han kan icke uppväxa till Kristus, och han förlorar äfven den kraft han redan vunnit.

Kristi församling är Guds bestämda redskap för människornas frälsning. Dess uppdrag är att förkunna evangelium i världen, och detta uppdrag tillhör alla kristna. Hvar och en är förpliktad att uppfylla Frälsarens uppdrag, så långt han eger skicklighet och tillfälle därtill. Kristi för oss uppenbarade kärlek gör oss till gäldenärer åt alla, som icke känna honom. Gud har gifvit oss ljus, ej blott för oss själfva, utan äfven för andra.

Om Kristi efterföljare insåge sin skyldighet, så kunde det nu i hedniska länder finnas tusen missionärer, där det finnes blott en. Och alla,

som icke personligen kunde befatta sig med denna verksamhet, skulle söka att främja den med sina medel, sin sympati och sina böner. Man skulle äfven arbeta med större nit för själars frälsning i kristna länder.

Vi behöfva icke gå till hedniska länder, ej ens lemna den lilla hemkretsen, om det är där plikten kallar oss att verka, för att vara en Kristi medarbetare. Vi kunna vara detta i hemmet, i församlingen, bland dem, med hvilka vi umgås, och i våra dagliga sysselsättningar.

Större delen af vår Frälsares lif här på jorden tillbringades i träget arbete i en snickareverkstad i Nasaret. Tjänstgörande änglar åtföljde lifvets Herre, då han, okänd och utan anseende, vandrade sida vid sida med bönder och vanliga dagsarbetare. Han uppfyllde lika troget sin mission, då han arbetade i sitt ringa yrke, som då han botade sjuke eller vandrade på Galileiska Hafvets af stormen uppbragta vågor. Så kunna äfven vi i lifvets ringaste sysselsättningar och plikter vandra och verka med Jesus.

Aposteln säger: "Hvar och en, mina bröder, förblifve inför Gud i det, hvari han har blifvit kallad."[1])

[1]) 1 Kor. 7: 24.

Affärsmannen kan så troget sköta sin affär, att han därmed förhärligar sin Mästare. Om han är en sann Kristi efterföljare, skall han taga sin religion med sig i allting han gör och uppenbara Kristi Ande för människorna. Handtverkaren kan vara en flitig och trogen representant af honom, som bland Galileens höjder arbetade i lifvets ringaste sysselsättningar. Alla, som taga Jesu namn på sina läppar, böra så verka, att andra kunna se deras goda gerningar samt ledas till att förhärliga sin Skapare och Återlösare.

Många undandraga sig från att egna sina förmågor åt Kristi tjänst, emedan deras naturliga anlag och fördelar icke äro så goda som andras. Den åsikten har varit rådande, att endast de som hafva särskilda anlag, äro förpliktade att helga dem åt missionsverksamheten. Många hafva den föreställningen, att endast vissa klasser äro gynnade med härtill passande förmågor, och att andra, som icke ega dessa fördelar, följaktligen icke behöfva att deltaga i den verksamhet, som utföres för själars frälsning. Men sålunda blef icke denna sak framställd i liknelsen. När mannen for utrikes, sammankallade han sina tjänare och gaf åt hvar och en sin särskilda syssla.

Om vi drifvas af kärlekens ande, skola vi utföra lifvets ringaste plikter "såsom för Herren".[1]) Om Guds kärlek är utgjuten i hjärtat, skall den blifva uppenbar i lifvet. Kristi milda inflytelse skall omgifva oss, och den inflytelse vi utöfva skall blifva till andras välsignelse och förädling.

Du bör icke vänta på stora tillfällen eller till dess du hunnit utveckla ovanliga förmågor, innan du kan verka för Gud. Du bör icke bekymra dig om hvad världen tänker om dig. Vittnar det dagliga lifvet om trons renhet och uppriktighet, och andra därigenom blifva öfverbevisade om att du söker deras väl, så skola dina bemödanden icke blifva utan frukt.

De ringaste och de fattigaste af Jesu lärjungar kunna vara en välsignelse för andra. De torde ej vara medvetna om att de äro till någon synnerlig nytta, men genom deras omedvetna inflytelse skola de på tidens haf igångsätta dyningar, som ständigt utvidga sig, och de välsignade följderna däraf torde de aldrig få veta, förrän på den dag, då alla skola erhålla sin slutliga lön. De tycka icke, att de uträtta någonting stort. Det fordras icke af dem, att de skola

[1]) Kol. 3: 23.

uttrötta sig med bekymmer om framgång. De behöfva blott att i tysthet utföra sina plikter, troget fullbordande det verk, som Gud i sin försyn har ålagt dem; då skall deras lif icke blifva fåfängt. De skola ständigt uppväxa till mer och mer likhet med Kristus. De äro Guds medarbetare här i lifvet och bereda sig sålunda för det tillkommande lifvets högre plikter och fullkomliga glädje.

Kunskapen om Gud.

Många äro de sätt, hvarpå Gud söker att uppenbara sig för oss samt att bringa oss i samfund med sig. Naturen talar oupphörligt till våra sinnen. Det mottagliga hjärtat får intryck af den kärlek och härlighet, som Gud uppenbarar i och genom sina händers verk. Det lyssnande örat kan höra och förstå de lärdomar Gud meddelar oss genom naturen. De gröna ängarna, de majestätiska träden, knopparna och blommorna, de på himlahvalfvet uppstigande skyarne, det fallande regnet, de porlande bäckarne, himmelens under — alla dessa tala till våra hjärtan och inbjuda oss att göra bekantskap med honom, som har skapat dem.

Vår Frälsare belyste de dyrbara sanningar han framställde med föremål i naturen. Träden, fåglarne, blommorna i dalen, höjderna och insjöarne samt det blåa himlahvalfvet såväl som det dagliga lifvets händelser och omgifningar samman-

länkades med sanningens ord, på det att människorna midt ibland lifvets mödor och bekymmer måtte ofta påminna sig de dyrbara lärdomar, som han sålunda framställde.

Gud önskar, att hans barn skola uppskatta hans verk och finna behag i den okonstlade skönhet, hvarmed han har prydt deras jordiska hem. Han älskar det sköna, som i yttre afseende är tilldragande, och framför allt älskar han karaktersskönhet. Han önskar, att de skola utveckla den renhet och enkelhet, som pryda blommorna.

Om vi blott vilja gifva akt på Guds händers verk, skola vi inhemta dyrbara lärdomar om lydnad och förtröstan. Från stjärnorna, som genom de omätliga rymderna evigt fortlöpa på sina osynliga kretsbanor, ända ned till det minsta grand lyder naturen Skaparens vilja. Och Gud vårdar och uppehåller allting, som han har skapat. Han, som uppbär de otaliga världarne i den omätliga rymden, drager äfven försorg om den lilla sparfven, som utan fruktan och bekymmer sjunger sina enkla sånger. När människor utgå till dagens arbete, såväl som när de bedja; när de lägga sig till hvila om aftonen och när de uppstå om morgonen; när den rike kalasar i sitt palats,

eller den fattige samlar sin familj omkring sitt tarfliga bord, vakar deras himmelske Fader ömt öfver hvar och en af dem, ser hvarje tår, som faller från sorgens öga och hvarje småleende, som upplyser glädjens anlete.

Om vi blott verkligen kunde tro detta, skulle all onödig ängslan och allt bekymmer försvinna. Vårt lif skulle då icke vara så uppfyldt af missräkningar, ty allting, både stort och smått, skulle vara öfverlemnadt åt Herren, som aldrig blir rådvill eller nedtryckt af bekymmer. Vi skulle då få njuta en själsro, som många af oss länge hafva saknat.

Då du njuter af jordens skönhet omkring dig, så låt ditt sinne riktas på den tillkommande världen, hvarest sällheten aldrig skall störas af synd och död och hvarest ingen skugga af förbannelse skall hvila öfver naturen. Låt din fantasi för dig utmåla de frälstes hem, och kom ihåg, att det skall blifva mycket härligare, än du möjligen kunde föreställa dig. I Guds mångfaldiga gåfvor i naturen se vi blott en svag skymt af hans härlighet. Det är skrifvet: "Hvad intet öga har sett och intet öra hört och hvad i ingen

människas hjärta har uppstigit, hvad Gud har beredt åt dem som älska honom.“ [1])

Skalden och naturforskaren hafva mycket att säga om naturen, men det är den kristne, som erhåller den största njutning af jordens skönhet, emedan han däri kan skönja sin Faders skapelseverk samt skåda hans kärlek i hvarje blomma och träd. Ingen kan fullt uppskatta betydelsen af höjder och dalar, floder och sjöar, såvida han icke i dem kan skönja ett uttryck af Guds kärlek till människan.

Gud talar till oss genom sin försyns skickelse och genom sin Andes inflytelse på hjärtat. I våra omständigheter och omgifningar, i de förändringar, som dagligen ega rum omkring oss, kunna vi finna dyrbara lärdomar, om blott våra hjärtan äro upplåtna för att mottaga dem. Psalmisten spårar Guds försyn i hans skapelse och säger: “Af Herrens nåd är jorden full.“ “Den vis är, han skall akta häruppå, och de skola besinna Herrens välgerningar!“ [2])

Gud talar till oss i sitt ord. Här finna vi en tydligare uppenbarelse af hans karaktер, af hans handlingar mot människorna och af åter-

[1]) 1 Kor. 2: 9. [2]) Ps. 33: 5; 107: 43.

lösningens stora plan. Det framställer för oss patriarkernas, profeternas och andra helige mäns lefnadshistoria. De voro "af samma natur som vi."[1]) Vi se, huru de kämpade under motgångar och pröfningar, sådana, som vi äro utsatta för, och huru de föllo i frestarens snaror, likasom vi hafva gjort, samt huru de åter fattade mod och slutligen genom Guds nåd vunno seger; och då vi betrakta allt detta, uppmuntras vi i våra sträfvanden efter rättfärdighet. Då vi läsa om de dyrbara erfarenheter, hvilka de genomgingo, om det ljus och den kärlek och de välsignelser, som de åtnjöto, och om det verk de genom Guds nåd voro i stånd till att utföra, så upptänder den ande, som besjälade dem, en helig längtan i oss att likna dem i karakter och att såsom de vandra med Gud.

Jesus sade om det Gamla Testamentets skrifter — och det samma är i ännu högre grad sant om det Nya Testamentet —: "Dessa äro de, som vittna om mig." [2]) Återlösaren, på hvilken vi grunda vårt hopp om evigt lif. Ja, hela Bibeln talar till oss om Kristus. Från dess första beskrifning af skapelsen: "Det förutan är intet

[1]) Jak. 5: 17. [2]) Joh. 5: 39.

gjordt, som är gjordt,“ [1]) till det sista löftet: “Se, jag kommer snart,“ [2]) läsa vi om hans verk och lyssna till hans röst. Om du önskar att blifva bekant med din Frälsare, så ransaka flitigt de heliga skrifterna.

Låt ditt hjärta blifva uppfyldt af Guds ord. Det är det lefvande vattnet, som släcker din törst. Jesus säger: “Utan att I äten Människosonens kött och dricken hans blod, hafven I icke lif i eder.“ Och han belyser detta genom följande ord: “De ord jag har talat till eder äro ande och äro lif.“ [3]) Våra kroppar uppbyggas af det vi äta och dricka; och såsom det är i naturligt hänseende, så är det äfven i andligt: Det som vi begrunda, skall gifva vår andliga natur dess styrka och karakter.

Återlösningens stora tema är något, som änglarne önska att skåda in uti. Det skall blifva de återlöstes vetenskap och sång genom den kommande evigheten. Är det då icke värdt att flitigt betraktas och grundligt studeras nu? Jesu oändliga nåd och kärlek, det offer, som han gjort för vår skull, fordrar af oss den allvarligaste betraktelse. Vi böra mycket tänka på vår dyre

[1]) Joh. 1: 3. [2]) Upp. 22: 12. [3]) Joh. 6: 53, 63.

Frälsares och Förebedjares karakter. Vi böra betrakta hans mission, som kom för att frälsa sitt folk från deras synder. I det vi sålunda begrunda himmelska ämnen, skall vår tro och kärlek stärkas, och våra böner skola blifva allt mer antagliga för Gud, emedan de skola blifva mer och mer besjälade af tro och kärlek. De skola blifva brinnande och öfverensstämmande med Guds vilja. Vi skola få mer tillit till Kristus, och vi skola dagligen erhålla en lefvande erfarenhet af den makt, som kan fullkomligt frälsa alla, hvilka komma till Gud genom honom.

Då vi betrakta Frälsarens fullkomliga karakter, skola vi åstunda att blifva helt omskapade och förnyade efter hans syndfria afbild. I vår själ skola vi erfara en hunger och törst efter att blifva lika honom, hvilken vi älska och beundra. Ju mer vi tänka på Kristus, desto mer skola vi tala om honom till andra och framställa honom för världen.

Bibeln blef ej skrifven för de lärde allenast; tvärtom, den var ämnad för alla. De stora sanningar, som äro förbundna med frälsningens plan, framställas här i middagssolens klarhet, och ingen kan missuppfatta dem eller afvika på villfarelsens

väg, undantagandes de, som följa sin egen omdömesförmåga i stället för Guds tydligen uppenbarade vilja.

Vi böra icke förlita oss på någon människas vittnesbörd angående hvad Skriften lär, utan vi böra studera Guds ord för oss själfva. Om vi tillåta andra att tänka för oss, skola våra egna sinneskrafter förlamas och inskränkas. Sinnets ädla förmågor kunna blifva så försvagade, då man icke öfvar dem i sådana ämnen, som äro värdiga att begrundas, att de förlora sin förmåga att fatta Guds ords djupa betydelse; sinnet skall utvidgas, om det bemödar sig om att utforska bibliska ämnens förhållande till hvarandra, att jämföra skrift med skrift, andliga ting med andliga.

Det finnes intet, som är så väl lämpadt att stärka förståndet som bibelforskning. Ingen annan bok kan så upphöja tankarna och gifva kraft åt sinnesförmögenheterna som Bibeln med dess stora och förädlande sanningar. Om människorna ransakade Guds ord, såsom de borde, skulle de erhålla en större sinnesutveckling, en ädlare karaktersbildning och en fastare beslutsamhet, än som vanligen ses nu för tiden.

Man kan ej erhålla mycken nytta af en flyktig läsning af Skriften. Man kan läsa genom hela Bibeln utan att se dess skönhet eller fatta dess djupa och dolda betydelse. Ett enda bibelspråk, som betraktas intill dess man får ett klart begrepp om dess betydelse och dess förhållande till frälsningens plan, är af större värde än läsningen af många kapitel utan något bestämdt mål i sikte och utan att draga någon särskild lärdom däraf. Bär ständigt din Bibel på dig, och då tillfälle gifves, läs något i den. Sök att fästa skriftställena i ditt minne. Till och med då du går på gatan, kan du läsa något skriftspråk, begrunda det och lägga det på minnet.

Vi kunna icke inhemta visdom utan ett uppmärksamt forskande under bön om Guds Andes ledning. Somliga delar af Skriften äro visserligen så enkla och lättfattliga, att de kunna ej missförstås; men andra delar innehålla en sådan djup betydelse, att man ej med ens kan fatta den. Skrift måste jämföras med skrift. Vi måste uppmärksamt forska under djupt begrundande och innerlig bön. En sådan betraktelse af Skriften skall medföra en rik belöning. Likasom grufarbetaren upptäcker rika metallådror genom flitiga

gräfningar under jordens yta, så skall den som flitigt forskar i Guds ord såsom efter dolda skatter, finna värdefulla sanningar, som ligga dolda för den vårdslöse forskaren. Inspirationens ord, som grundligt öfvervägas i hjärtat, skola vara såsom strömmar, hvilka utvälla från lifvets källa.

Bibeln bör aldrig studeras utan bön. Innan vi uppslå den för att betrakta dess sanningar, böra vi bedja om den Helige Andes upplysning, och den skall blifva oss gifven. Då Natanael kom till Jesus, utropade Frälsaren: "Se, en rätt israelit, i hvilken icke är något svek!" Natanael sade: "Hvaraf känner du mig?" Jesus svarade: "Förrän Filippus tillkallade dig, då du var under fikonträdet, såg jag dig." [1] Och Jesus skall äfven se oss, då vi i ensamhet bedja honom om upplysning, på det att vi må lära känna sanningen. Änglar från ljusets värld skola vara med dem, som i ödmjukhet söka efter gudomlig ledning.

Den Helige Ande upphöjer och förhärligar Frälsaren. Det är dess verk att framhålla Kristus, hans rättfärdighet och renhet samt den stora frälsning, som vi erhålla genom honom. Jesus säger: "Af mitt skall han taga och för-

[1] Joh. 1: 47, 48.

kunna eder.“ [1]) Sanningens ande är den enda verksamme läraren af gudomlig sanning. Hur mycket måste icke Gud hafva älskat människan, då han kunde utgifva sin Son till att dö för hennes frälsning och gifva sin Ande till att blifva hennes lärare och ständiga ledsagare!

[1]) Joh. 16: 14.

Bönens välsignelse.

Gud talar till oss i naturen och i uppenbarelsen samt genom sin försyns skickelser och genom sin Andes inflytelse. Men detta är icke nog; vi behöfva äfven att utgjuta våra hjärtan inför honom. Vi måste hafva en verklig gemenskap med vår himmelske Fader för att underhålla det kristliga lifvet och den andliga kraften. Våra tankar kunna vara riktade på honom. Vi kunna betrakta hans verk, hans nådebevisningar, hans välsignelser, men detta är icke i ordets fulla bemärkelse att hafva umgänge med honom. För att underhålla gemenskap med Gud måste vi hafva något att säga honom angående vårt verkliga lif.

Med bön förstå vi hjärtats öppnande för Gud såsom för en vän. Detta är icke nödvändigt för att underrätta Gud om hvad vi äro, men därigenom blifva vi i stånd till att mottaga honom.

Bönen drager icke Gud till oss, utan den drager oss till honom.

När Jesus vandrade här på jorden, lärde han sina lärjungar att bedja. Han undervisade dem, att de skulle dagligen framställa sina behof för Gud och kasta alla sina omsorger på honom. Och den försäkran han gaf dem, att deras böner skulle blifva hörda, gäller äfven för oss.

Jesus själf bad ofta, under det han bodde bland människorna. Vår Frälsare gjorde sig likställig med oss i våra behof och svagheter, i det han i bön sökte ny styrka hos sin Fader, att han måtte vara beredd att uppfylla sina plikter och att uthärda de honom föreliggande pröfningarna. Han är vårt föredöme i allting. Han är en broder i våra svagheter, "frestad i allting likasom vi"; men enär han var syndfri, ryggade hans natur tillbaka för allt ondt; han uthärdade strider och själskval i denna syndiga värld. På grund af hans mänskliga natur var bönen för honom ett behof såväl som en välsignelse. Han fann tröst och glädje i att samtala med sin Fader. Och om människornas Frälsare, Guds Son, kände behof af att bedja, hur mycket mer borde vi, svaga, syndiga och dödliga varelser, känna be-

hof af att ständigt och innerligt söka Herren i bön.

Vår himmelske Fader är alltid beredd att utgjuta öfver oss sin välsignelses fullhet. Det är vår förmån att dricka djupa drag ur hans oändliga kärleks källa. Hvilket under då, att vi bedja så litet! Gud är alltid beredvillig att lyssna till sina ringaste barns uppriktiga böner, och likväl äro vi så senfärdiga och tillbakadragna i att göra våra behof kunniga för Gud. Hvad månne himmelens änglar tänka om fattiga, hjälplösa varelser, som äro så utsatta för frestelser, då de se, hur den oändliga kärlekens hjärta ömmar för dem och längtar efter att gifva dem mera än de kunna tänka eller begära, och de likväl bedja så litet och hafva så liten tro? Änglarne finna behag och nöje i att tillbedja Gud och att vara i hans närhet. De betrakta denna gemenskap med Gud såsom den högsta glädje, och likväl äro jordens barn, som så mycket behöfva den hjälp Gud allena kan gifva, tillfredsställda med att vandra genom detta lifvet utan hans Andes ljus och utan hans dagliga närvaro.

De, som försumma att bedja, omgifvas af den ondes mörker. Fiendens hemliga frestelser locka

dem till synd, emedan de icke använda de förmåner, som Gud har gifvit dem i bönens förordning. Hvarför äro Guds söner och döttrar så sena till att bedja, då bön i trons hand är den nyckel, som öppnar himmelens förrådskammare, där den Allsmäktiges oändliga skatter äro förvarade? Utan ständig bön och flitig vaksamhet sväfva vi i fara för att blifva vårdslösa och att afvika från rättfärdighetens stig. Motståndaren söker ständigt att tillspärra vägen till nådens stol, så att vi ej genom trons allvarliga bön må erhålla den nåd och kraft, som vi behöfva för att segra i frestelsens stund.

Det finnes vissa villkor, som måste uppfyllas, innan vi kunna förvänta, att Gud skall höra och besvara bön. Ett af de förnämsta af dessa är, att vi känna vårt behof af hans hjälp. Han har lofvat: "Jag vill utgjuta vatten på det törstande och strömmar på det torra." [1]) De som hungra och törsta efter rättfärdighet, som längta efter Gud, kunna vara förvissade om att de skola blifva mättade. Hjärtat måste vara mottagligt för den Helige Andes inflytelse, om vi skola erhålla Guds välsignelse.

[1]) Es. 44: 3.

Vårt stora behof är i och för sig själf ett argument, som talar kraftigt till vår fördel. Men vi måste söka Herren, vi måste bedja honom gifva oss hvad vi behöfva. Han säger: "Bedjen, och eder skall varda gifvet." Och "han, som icke har skonat sin egen Son, utan utgifvit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom?" [1])

Om vi hysa ogudaktighet i våra hjärtan, om vi medvetet fasthålla någon synd, skall Herren icke lyssna till våra böner; men den botfärdige och förkrossade själens bön skall alltid blifva hörd och besvarad. Då alla kända oförrätter blifvit godtgjorda, kunna vi tro, att Gud skall besvara våra böner. Vår egen förtjänst skall aldrig gifva oss tillträde till Gud. Det är Jesu värdighet, som skall frälsa oss, hans blod, som skall rena oss. Dock hafva vi ett verk att utföra i uppfyllandet af villkoren för vårt antagande hos Gud.

Ett annat villkor för segervinnande bön är tro. "Den som vill komma till Gud måste tro, att han är, och att han lönar dem, som söka honom." Jesus sade till sina lärjungar: "Allt

[1]) Matt. 7: 7; Rom. 8: 32.

det I bedjen i edra böner, tron, att I fån det, så skall det ske eder.“ [1]) Tro vi Herrens ord?

Löftet är omfattande, ja obegränsadt, och han är trofast, som har lofvat det. Då vi ej genast erhålla de ting, som vi begära, böra vi dock tro, att Herren hör oss, och att han skall besvara vår bön. Vi äro så bristfälliga och kortsynta, att vi understundom bedja om ting, som icke skulle blifva oss till välsignelse, och i sin kärlek besvarar vår himmelske Fader våra böner genom att gifva oss det, som kan blifva till vårt högsta goda — det som vi själfva skulle önska, om vi med gudomligt upplysta ögon kunde se allting, som det verkligen är. Då det tyckes, som om våra böner ej blifvit besvarade, böra vi dock fasthålla löftet, ty Gud skall visserligen höra vår bön och skall gifva oss de välsignelser vi mest behöfva. Men det är förmätet af oss att tänka, att våra böner alltid skola blifva besvarade på just det sätt och för just ett sådant ändamål, som vi önska. Gud är för vis att begå misstag och för god att undanhålla dem något godt, hvilka vandra i uppriktighet. Frukta då icke att förtrösta på honom, äfven om du ej ser något ome-

[1]) Ebr. 11: 6; Mark. 11: 24.

delbart tecken på din böns besvarande. Förlita dig på hans fasta löfte: "Bedjen, och eder skall varda gifvet."

Om vi rådfråga våra tvifvel eller farhågor eller söka att få tydligt för oss allt, som oss icke synes klart, innan vi kunna tro, så skola vi blott komma i allt större bryderi och mörker. Men om vi komma till Gud och känna oss så hjälplösa och beroende, som vi verkligen äro, och i ödmjuk förtröstan på hans löfte göra våra behof kunniga inför honom, hvars kunskap är oändlig, som beskådar allting inom sitt skapelseverk och som regerar allting genom sin vilja och sitt ord, så både kan och vill han lyssna till vårt böneorop och skall låta sitt ljus skina uti våra hjärtan. Genom uppriktig bön komma vi i förening med den Evige. Vi torde ej för tillfället erfara något synnerligt bevis på att vår Frälsares ansikte är nedböjdt öfver oss i kärlek och medlidsamhet, men så är det dock verkligen. Vi torde ej känna hans synliga beröring, men hans hand hvilar dock på oss i kärlek och öm medlidsamhet.

När vi i bön anhålla om nåd och välsignelse från Gud, böra vi hysa en kärleksfull och förlåtande ande i våra hjärtan. Hur kunna vi bedja:

"Förlåt oss våra skulder, *såsom* ock vi förlåta dem oss skyldiga äro," [1]) och på samma gång hysa en oförsonlig ande? Om våra böner skola blifva hörda, måste vi förlåta andra på samma sätt och till samma utsträckning, som vi hoppas att blifva förlåtna.

Ihärdighet i bön är alltid ett villkor för bönhörelse. Vi måste bedja utan återvändo, om vi önska att tillväxa i tro och erfarenhet. Vi måste vara "ihärdiga i bönen, vaksamma däri med tacksägelse." [2]) Petrus förmanar de troende att vara "nyktra till att bedja". [3]) Paulus säger: "Edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt genom åkallan och bön med tacksägelse." [4]) "Men I, mina älskade," säger Judas, "uppbyggen eder själfva på eder allra heligaste tro, bedjande i den Helige Ande, och behållen eder i Guds kärlek." [5]) Ständig bön är en oafbruten föreningslänk mellan själen och Gud, så att Guds lif inströmmar i vårt lif och renhet och helighet utflyter från vårt lif tillbaka till Gud.

Det är nödvändigt att vara flitig i bön; låt ingenting hindra dig därifrån. Bemöda dig om

[1]) Matt. 6: 12. [2]) Kol. 4: 2. [3]) 1 Pet. 4: 7. [4]) Fil. 4: 6. [5]) Jud. 20, 21.

att dagligen hafva samfund med Jesus. Använd hvarje tillfälle, som yppar sig, för att bedja tillsammans med andra. De som verkligen söka att underhålla samfund med Gud, skola ofta ses på bönemöten, vara trogna i uppfyllandet af sina plikter samt allvarliga och ifriga till att draga nytta af alla de fördelar, som erbjudas dem. De skola använda alla tillfällen för att komma i ett sådant tillstånd, att himmelens ljus kan omstråla dem. Vi böra äfven bedja i familjen, och framför allt böra vi icke försumma att bedja i enrum, ty häraf beror själens lif. Det är omöjligt för själen att tillväxa i nåden, då bönens dyrbara förmån försummas. Det är icke nog att bedja i familjen och på sammankomster. Man bör äfven i ensamhet öppna sin själ inför Guds allseende öga. Bön i enrum är ämnad blott för Gud, som hörer bön. Intet nyfiket öra bör lyssna till sådana böner. Själen är då fri från alla omgifvande inflytelser, fri från allt, som kan störa henne. Lugnt, men ifrigt söker hon efter Gud. En ljuf och varaktig inflytelse skall utströmma från honom, som ser i löndom, och hvars öra är öppet för att lyssna till hjärtats bön. Genom en lugn, enfaldig tro samtalar själen med Gud och upp-

samlar det gudomliga ljusets strålar, som skola styrka och uppehålla henne i striden mot satan. Gud är vårt starka torn.

Bed i enrum; och låt ditt hjärta vara upplyftadt till Gud, under det du sysselsätter dig med ditt dagliga arbete. Det var på detta sätt Enok vandrade med Gud. Dessa tysta böner uppstiga såsom välluktande rökelse inför nådens tron. Satan kan ej besegra den människa, hvilkens hjärta sålunda förtröstar på Gud.

Det finnes ingen tid *då* och intet ställe *hvar* det icke är passande att bedja till Gud. Det finnes ingenting, som kan hindra oss från att alltid vara uppfyllda af bönens ande. I trängseln på gatan, midt i affärslifvet kunna vi bedja till Gud och anropa honom om gudomlig ledning, såsom Nehemias gjorde, när han framställde sin begäran för konung Artahsasta. Allestädes kunna vi vara såsom i enrum med Gud. Hjärtat bör ständigt vara öppet i en innerlig längtan efter att Gud må komma därin och bo i själen såsom en himmelsk gäst.

Ehuru vi torde vara omgifna af en besmittad och fördärfvad atmosfer, behöfva vi icke att inandas dess gift, utan vi kunna dväljas i himme-

lens rena atmosfer. Vi kunna tillsluta alla dörrar för orena föreställningar och oheliga tankar genom att i uppriktig bön upplyfta själen till Gud. De, hvilkas hjärtan äro öppna att mottaga Guds hjälp och välsignelse, skola vandra i en heligare atmosfer än den som omgifver jorden, och de skola hafva ett ständigt umgänge med himmelen.

Vi behöfva att få klarare skymtar af Jesus och en fullständigare uppfattning af de eviga tingens värde. Guds barns hjärtan böra vara uppfyllda med helighetens prydnad, och för att detta må förverkligas, böra vi söka att erhålla gudomliga uppenbarelser af himmelska ting.

Låt själen vara uppfylld af en längtan efter det himmelska, att Gud må förunna oss en fläkt af den himmelska atmosferen. Vi kunna lefva i så nära umgänge med Gud, att våra tankar under hvarje oväntad pröfning skola riktas på Gud lika naturligt, som blomman vänder sig mot solen.

Låt dina behof, dina fröjder, dina bekymmer och dina farhågor vara kunniga inför Gud. Du kan ej lägga på honom någon börda, som är för tung. Du kan ej göra honom trött. Han, som räknar dina hufvudhår, är icke likgiltig för sina

barns behof. "Herren är kärleksrik och barmhärtig." [1]) Hans kärleksfulla hjärta röres af medlidsamhet för oss, då vi drabbas af sorger och pröfningar. Gå till honom med allt, som besvärar dig. Ingen börda är för tung för honom att bära; ty han uppbär världar, han styrer världsalltet. Ingenting, som på något sätt angår vår frid och sällhet, är för ringa för hans uppmärksamhet. Det finnes i vår erfarenhet intet kapitel, som är för mörkt för honom att läsa, ingen svårighet, som han icke kan utreda. Ingen olycka kan drabba de ringaste af hans barn, ingen ängslan betunga deras själ, ingen glädje uppmuntra dem, ingen uppriktig bön undfalla deras läppar, utan att vår himmelske Fader iakttager allt och är intresserad däri. "Han helar dem som hafva ett förkrossadt hjärta, och han förbinder deras sår." [2]) De förhållanden, som existera mellan Gud och hvarje själ, äro lika fullständiga, som om det icke funnes någon annan själ, för hvilken han utgaf sin älskade Son.

Jesus sade: "På den dagen skolen I bedja i mitt namn, och jag säger eder icke, att jag skall bedja Fadern för eder; ty Fadern själf älskar

[1]) Jak. 5: 11. [2]) Ps. 147: 3.

eder.“ “Jag har utkorat eder, . . . på det att hvad helst I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han gifva eder.“ [1]) Men att bedja i Jesu namn innebär någonting mer än blott uttalandet af detta namn vid bönens början och slut. Det är att bedja i samma sinne och ande, som Jesus hade, medan vi på samma gång tro hans löften, förlita oss på hans nåd och verka hans verk.

Gud fordrar icke, att någon af oss skall blifva en eremit eller en munk och helt afskilja sig från världens umgänge för att kunna egna sig åt andaktsöfningar. Vårt lif måste likna Kristi lif — vi måste ej allenast bedja i ensamhet, utan äfven umgås med folket. Den som icke gör annat än beder, skall snart tröttna vid att bedja, eller hans bön skall blifva blott en tom form. När en människa skiljer sig från det sällskapliga lifvet och aflägsnar sig från den krets, där hon har kristliga plikter att uppfylla och kors till att bära; när hon upphör att nitiskt verka för Mästaren, som gjort så mycket för henne, så skall hon mista bönens väsentlighet och ej längre känna någon maning till andakt. Hennes böner skola blifva personliga och själfviska. Hon kan icke

[1]) Joh. 16: 26, 27; 15: 16.

bedja för mänskligheten välsignelse och för främjandet af Kristi rike, ej heller om styrka till att utföra sina plikter.

Vi förlora mycket, då vi försumma att komma tillsammans för att styrka och uppmuntra hvarandra i Herrens tjänst. Guds ords sanningar mista sin klarhet och betydelse för oss. Våra hjärtan blifva icke längre upplysta och påverkade af deras helgande inflytelse, och vårt andliga lif försvagas. Och då vi umgås med hvarandra såsom kristna, förlora vi mycket genom att icke hysa en tillbörlig sympati för hvarandra. Den som innesluter sig inom sig själf, uppfyller icke det ändamål, som Gud bestämt för honom. En tillbörlig uppodling af vår naturs sällskapliga element bringar oss i sympati med andra och bidrager till att utveckla och stärka oss i det kristliga lifvet.

Om kristne umgingos mera med hvarandra, talade till hvarandra om Guds kärlek och om återlösningens dyrbara sanningar, skulle deras egna hjärtan blifva vattnade, och de skulle vara till välsignelse för hvarandra. De skulle dagligen lära mer om sin himmelske Fader, vinna nya erfarenheter af hans nåd samt besjälas af en

önskan att tala om hans kärlek; och medan de gjorde detta, skulle deras egna hjärtan blifva upplifvade och uppmuntrade. Om de tänkte och talade mer om Jesus samt mindre om sig själfva, skulle de åtnjuta mycket mer af hans närvaro.

Om vi blott begrundade Guds godhet, så ofta vi få erfara bevis på hans försorg om oss, skulle vi ständigt hålla honom i våra tankar samt finna behag i att tala om honom och att prisa hans namn. Vi tala om jordiska ting, emedan vi äro intresserade i dem. Vi tala om våra vänner, emedan vi älska dem; våra fröjder och våra sorger äro införlifvade med deras. Vi hafva dock oändligt större skäl att älska Gud än att älska våra jordiska vänner, och ingenting borde vara naturligare för oss än att gifva honom främsta rummet i våra tankar, att tala om hans godhet och om hans makt. De rika gåfvor Gud har gifvit oss äro icke ämnade att så upptaga vårt sinne och hjärta, att vi ej hafva något att gifva honom. De äro i stället ämnade att påminna oss om honom samt att med kärlekens och tacksamhetens band förena oss med vår himmelske Välgörare. Vi bo alltför nära jordens lågländer. Låtom oss upplyfta våra ögon till den himmelska

helgedomens öppna dörr, hvarest den gudomliga härlighetens ljus upplyser Kristi ansikte; han "kan fullkomligt frälsa dem som genom honom komma till Gud." [1])

Vi behöfva att prisa och tacka Gud mera "för hans nåd och för hans under bland människors barn." [2]) Våra andaktsöfningar böra icke bestå helt och hållet i att bedja om att få mottaga välsignelse. Låtom oss icke alltid tänka på våra behof, utan låtom oss äfven ihågkomma de välsignelser vi hafva fått. Vi bedja visserligen ej för mycket, men vi äro alltför sparsamma med våra tacksägelser. Vi äro ständigt föremål för Guds nådebevis; dock, huru otacksamma vi äro, huru litet vi prisa honom för hvad han har gjort för oss!

När israeliterna fordomtima kommo sammans till gudstjänst, bjöd Herren dem: I skolen "äta inför Herrens, eder Guds, ansikte, och glädja eder, I och edert husfolk, öfver allt hvad I under händer haft och hvaruti din Gud har välsignat dig." [3]) Det som utföres till Guds ära, bör utföras af ett gladt och villigt hjärta med lofsång och tacksägelse, icke med bedröfvelse och dysterhet.

[1]) Ebr. 7: 25. [2]) Ps. 107: 8. [3]) 5 Mos. 12: 7.

Vår Gud är en öm och barmhärtig Fader. Hans tjänst bör ej betraktas såsom någonting tungt och smärtsamt. Det borde vara någonting behagligt att tillbedja Herren och att taga del i hans verk. Gud önskar icke, att hans barn, hvilka han har förskaffat en så stor frälsning, skola handla, såsom om han vore en sträng och nogräknad fordringsegare. Han är deras bäste vän; och när de tillbedja honom, har han lofvat att vara när dem, att välsigna och hugsvala dem samt att fylla deras hjärtan med fröjd och kärlek. Herren önskar, att hans barn skola hafva sin lust i att tjäna honom samt finna mera nöje än svårighet och möda i att verka för honom. Han önskar, att de som samlas för att tillbedja honom, skola återvända till sina hem, uppfyllda med dyrbara tankar om hans vård och kärlek, på det att de må blifva uppmuntrade i det dagliga lifvets sysslor, och att de må hafva nåd att handla ärligt och troget i allting.

Vi måste samlas omkring korset. Kristus och honom korsfäst bör vara ämnet för vår betraktelse och för vårt samtal samt upphofvet till vår största glädje. Vi böra ej glömma de välsignelser vi mottaga från Gud; och när vi erfara

hans stora kärlek, böra vi villigt öfverlemna allting i den hand, som blef naglad vid korset för vår skull.

Själen kan på tacksägelsens vingar svinga närmare himmelens tron. Gud tillbedes med sånger och musik i de himmelska salarne; och då vi utgjuta vårt hjärtas tacksamhet inför honom, instämma vi med den himmelska härskaran i dess tillbedjan. "Den som offrar tack, han ärar mig." [1]) Låtom oss med vördnad och fröjd framträda inför vår Skapare med "lofsång och strängaspel." [2])

[1]) Ps. 50: 23. [2]) Es. 51: 3.

Hvad bör oss att göra med tvifvel?

Många, i synnerhet de som äro unga i kristlig erfarenhet, besväras understundom af skeptiska ingifvelser. I Bibeln finnas många ting, som de icke kunna förklara eller ens förstå, och dessa gör satan bruk af till att rubba deras tro på Skriften såsom en uppenbarelse från Gud. De fråga: "Hur skall jag lära känna den rätta vägen? Om Bibeln verkligen är Guds ord, hur kan jag blifva befriad från dessa tvifvel och bryderier?"

Gud fordrar icke, att vi skola tro något, utan att gifva oss tillräckliga bevis att grunda vår tro på. Hans tillvaro, hans karakter, sannfärdigheten af hans ord bekräftas alla genom vittnesbörd, som tala till vårt förnuft; och sådana vittnesbörd finnas i öfverflöd. Gud har dock icke gjort det omöjligt för oss att tvifla. Vår tro måste grundas på vittnesbörd, icke på något som vi se. De som önska att hysa tvifvel, skola finna många

tillfällen därtill, medan de som verkligen önska att lära känna sanningen, skola finna många bevis, hvarpå de kunna grunda sin tro.

Det är omöjligt för våra begränsade sinnen att fullständigt fatta den Eviges karakter och verk. För det skarpaste förstånd och det mest upplysta sinne skall detta heliga väsen alltid vara omhöljdt af hemlighet. "Kan du fatta Guds djuphet, eller kan du fatta den Allsmäktiges fullkomlighet? Den är hög såsom himmelen, hvad kan du göra? djupare än afgrunden, hvad kan du förstå?" [1])

Aposteln Paulus utropar: "O hvilket djup af rikedom och visdom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outransakliga hans vägar!" [2]) Om än moln och mörker äro rundt omkring honom, så äro rättfärdighet och rätt hans trons grundval. [3]) Vi kunna så långt fatta hans styrelse med oss och de bevekelsegrunder, som utgöra driffjädern till hans handlingar, att vi kunna skönja en gränslös kärlek och nåd förenade med allmakt. Vi kunna förstå så mycket af hans afsikter, som det är godt och nyttigt för oss att veta; men i allt annat

[1]) Job 11: 7, 8. [2]) Rom. 11: 33. [3]) Ps. 97: 2.

måste vi förtrösta på den hand, som är allsmäktig, och på det hjärta, som öfverflödar af kärlek.

Guds ord i likhet med dess gudomliga upphofsmans karakter innehåller hemligheter, som aldrig kunna fullständigt begripas af dödliga varelser. Syndens inträde i världen, Kristi människoblifvande, den nya födelsen, uppståndelsen och många andra ämnen, som framställas i Bibeln, äro så djupgående i betydelse, att det mänskliga sinnet ej kan förklara eller ens fullkomligt fatta dem. Men vi hafva ingen orsak att betvifla Guds ord just därför, att vi ej kunna förstå hans gudomliga styrelses hemligheter. Öfverallt i naturen omgifvas vi af hemligheter, som vi icke kunna utransaka. De allra ringaste bland lefvande varelser förete ett problem, som den visaste filosof ej kan utreda. Öfverallt skåda vi under, som öfvergå vår fattningsförmåga. Skulle vi då förvånas öfver att äfven i den andliga världen finna hemligheter, som vi icke kunna begripa? Svårigheten förefinnes helt och hållet i det mänskliga sinnets svaghet och inskränkthet. Gud har i Skriften gifvit oss tillräckliga bevis på dess gudomliga härkomst, och vi böra därför

icke betvifla hans ord, emedan vi ej kunna förstå hans styrelses alla hemligheter.

Aposteln Petrus säger, att i Skriften finnes åtskilligt, "som är svårt att fatta och hvilket okunniga och obefästade människor förvränga . . . till sin egen förtappelse." [1]) De svårförstådda ställena i Bibeln hafva användts af skeptiker såsom argument emot denna boks gudomliga inspiration. Men det är just dessa, som äro kraftiga bevis på Bibelns gudomliga härkomst. Om den icke innehölle några uppgifter om Gud, utom de som vi lätt kunna förstå; om hans storhet och majestät kunde fattas af svaga sinnen, då skulle Bibeln icke hafva omisskänneliga tecken på gudomlig auktoritet. Själfva det storartade och hemlighetsfulla i de framställda ämnena borde ingifva tro på Skriften såsom Guds ord.

Bibeln utvecklar sanningen på ett så enkelt sätt och gör den så fullkomligt lämpad efter det mänskliga hjärtats behof och längtan, att det förvånar och förtjusar det mest förädlade sinne, medan de ringe och olärde iståndsättas till att finna frälsningens väg; och likväl angå dessa en-

[1]) 2 Pet. 3: 16.

kelt framställda sanningar ämnen, som äro så upphöjda och så omfattande och som så oändligt öfvergå all mänsklig fattningsförmåga, att vi kunna antaga dem, endast emedan Gud har uttalat dem. Sålunda utvecklas för oss återlösningens plan, så att hvarje själ kan se de steg hon måste taga för att blifva omvänd till Gud och komma till tron på vår Herre Jesus Kristus, så att hon kan blifva frälst på det af Gud bestämda sättet; likväl gifva dessa enkla sanningar antydning om så djupgående hemligheter, att de liksom hölja hans härlighet — hemligheter, som öfvervältiga sinnet i dess forskningar, men på samma gång inspirera den uppriktige sanningssökaren med vördnad och tro. Ju mer han ransakar Bibeln, desto mer öfverbevist blir han, att den är den lefvande Gudens ord, och det mänskliga förståndet faller ned i stoftet inför den gudomliga uppenbarelsens majestät.

Att erkänna, det vi ej kunna helt fatta Bibelns stora sanningar, är endast att medgifva, att det mänskliga sinnet icke kan förstå det gudomliga sinnet; att människan med sin begränsade kunskap ej kan utransaka den allvetande Gudens tankar och afsikter.

Emedan tviflaren och gudsförnekaren icke kunna utforska Bibelns hemligheter, förkasta de Guds ord; och äfven bland dem som bekänna sig att tro Bibeln, finnas sådana, som löpa fara att göra detta. Aposteln säger: "Sen till, mina bröder, att icke till äfventyrs hos någon bland eder finnes ett ondt otroshjärta, så att han affaller från den lefvande Guden." [1]) Det är rätt att noga betrakta Bibelns läror samt att forska sig in i "Guds djupheter", så långt som de äro uppenbarade i Skriften. Medan "det fördolda hörer Herren, vår Gud, till," är det uppenbarade "för oss." [2]) Men det är satans verk att fördärfva sinnets forskningsförmåga. Han blandar ett visst högmod med bibelsanningars betraktande, så att man känner sig otålig och nedslagen, om man icke kan tillfredsställande förklara hvarje del af Skriften. Det är för nedsättande för människan att erkänna, att hon icke kan förstå det inspirerade ordet. Hon är icke villig att i tålamod vänta, till dess Gud själf anser för godt att uppenbara sanningen för henne. Hon tycker, att hennes egen mänskliga visdom är tillräcklig att iståndsätta henne till att förstå Skriften; och då

[1]) Ebr. 3: 12. [2]) 5 Mos. 29: 29.

hon misslyckas häri, förnekar hon i verkligheten dess trovärdighet. Det är sant, att många teorier och läror, som i allmänhet antagas vara bibliska, icke hafva något stöd i Skriften och i verkligheten äro i strid med inspirationens ande. Dessa ting hafva hos många varit upphof till tvifvel och bryderi. Man kan dock icke skjuta skulden på Guds ord därför, utan fastmer på människans förvrängningar.

Om det vore möjligt för skapade varelser att fullkomligt förstå Gud och hans verk, så skulle de, sedan de uppnått en sådan ståndpunkt, icke hafva mer sanning att utforska. De skulle ej mer kunna tillväxa i kunskap, ej mer kunna utveckla sinne och hjärta. Gud skulle ej längre vara öfver människan; och när människan nått gränsen af all kunskap och utveckling, skulle hon förblifva stillastående. Låtom oss prisa Gud, att det icke är så. Gud är oändlig; i honom äro "alla visdomens och kunskapens skatter".[1]) Och i all evighet skola människorna tränga allt djupare ned i kunskapens outtömliga grufva, alltid utveckla sig mer och mer i kunskap utan att

[1]) Kol. 2: 3.

dock någonsin uttömma den gudomliga visdomens, godhetens och maktens skatter.

Det är Guds afsikt, at hans ords sanningar äfven i detta lifvet skola ständigt utveckla sig för hans folk. Det finnes endast ett sät, hvarpå denna kunskap kan erhållas. Vi kunna erhålla upplysning i Guds ord endast genom hjälp af den Ande, genom hvilken ordet blef gifvet. "Så vet ock ingen hvad i Gud är, utom Guds Ande," "ty Anden utransakar allt, ja, och Guds djupheter."[1]) Och Frälsarens löfte till hans efterföljare lydde: "När han, sanningens Ande, kommer, skall han leda eder till hela sanningen, . . . ty af mitt skall han taga och förkunna eder."[2])

Gud önskar, att människan skall öfva sina förståndsgåfvor, och studerandet af Bibeln skall stärka och förädla sinnet, såsom intet annat studium kan göra detta. Vi böra dock akta oss för att afguda förnuftet, hvilket är underkastadt mänsklig svaghet och ofullkomlighet. Om vi icke önska, att Skriften skall vara fördunklad för vårt förstånd, så att de tydligaste sanningar icke kunna fattas, måste vi hafva ett litet barns enfaldiga tro, vara redobogna att lära samt bedja om den

[1]) 1 Kor. 2: 11, 10. [2]) Joh. 16: 13, 14.

Helige Andes bistånd. En känsla af Guds makt och visdom och af vår egen oförmåga att förstå hans storhet bör ingifva oss ödmjukhet, och när vi uppslå vår Bibel, böra vi göra det med samma heliga vördnad, som om vi framträdde inför Gud. Då vi läsa Bibeln, måste förnuftet erkänna en högre auktoritet än sig själf samt hjärtat och förståndet böja sig för den Allsmäktige.

Det finnes många till utseendet svårförstådda och dunkla ting, hvilka Gud skall tydliggöra för alla, som sålunda söka att förstå dem; men utan den Helige Andes ledning skola vi ständigt vara benägna att förvränga Skriften och misstyda den. Många läsa Bibeln på ett sätt, som är till ingen nytta, utan fastmer ofta till skada. När vi läsa Guds ord utan vördnad och utan bön, när sinnet och hjärtat icke äro vända till Gud eller i harmoni med hans vilja, förkunklas sinnet af tvifvel, så att otron stärkes till och med genom bibelforskningen. Fienden beherskar tankarne, och han ingifver förvända tolkningar. När en person icke i ord och gerningar söker att vara i harmoni med Gud, så är han benägen att missuppfatta Skriften, hur lärd han än må vara, och det är icke rådligt, att förlita sig på en sådans tolkning

af Bibeln. De som studera Skriften för att finna motsägelser, hafva icke en andlig insikt däri. Med förvänd syn se de många orsaker till tvifvel och otro i de ting, som i verkligheten äro enkla och uppenbara.

Hur mycket man än må förkläda det, är den verkliga orsaken till tvifvel och fritänkeri i flesta fall kärlek till synden. Guds ords läror och förbud äro obehagliga för det högmodiga och syndälskande hjärtat, och de, som icke vilja lyda dess fordringar, äro alltid benägna till att tvifla på dess auktoritet. För att komma till sanningens kunskap måste vi hafva en uppriktig önskan att lära känna sanningen och ett villigt hjärta att lyda densamma. Och alla, som granska Bibeln i denna ande, skola finna tillräckliga bevis på att den är Guds ord, och de skola förstå dess sanningar, som skola göra dem visa till frälsning.

Kristus sade: "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå, om läran är från Gud." [1] I stället för att betvifla och göra invändningar emot det som du icke kan förstå, bör du vandra i det ljus, som redan skiner på din stig, och du skall erhålla ännu mer ljus. Uppfyll genom den

[1] Joh. 7: 17.

nåd Kristus förunnar dig hvarje plikt, som han har tydliggjort för ditt förstånd, och du skall iståndsättas till att förstå och uppfylla de plikter, som du ännu hyser tvifvel om.

Det finnes ett bevis, som är uppenbart för alla — de mest lärde såväl som de okunnigaste — nämligen erfarenhetens bevis. Gud förmanar oss till att själfva pröfva verkligheten af hans ord, sanningen af hans löften. Han bjuder oss: "Smaken och sen, hur ljuflig Herren är!" [1]) I stället för att lita på en annans ord, böra vi själfva smaka och se, hur det förhåller sig. Han förklarar: "Bedjen och I skolen få." [2]) Hans löften skola blifva uppfyllda. De hafva aldrig slagit fel; de kunna aldrig blifva om intet. Och då vi draga när till Jesus och fröjda oss i fullheten af hans kärlek, skola våra tvifvel och vårt mörker försvinna inför hans ansiktes ljus.

Aposteln Paulus säger, att Gud "har uttagit oss från mörkrets välde och försatt oss i sin älskade Sons rike," [3]) och hvar och en, som har öfvergått från döden till lifvet, kan besegla, "att Gud är sannfärdig". [4]) Han kan gifva detta vitt-

[1]) Ps. 34: 8. [2]) Joh. 16: 24. [3]) Kol. 1: 13. [4]) Joh. 3: 33.

nesbörd: "Jag behöfde hjälp, och jag fann den hos Jesus. Hvarje behof blef uppfyldt, och min själs hunger blef stillad, och nu är Bibeln för mig Jesu Kristi uppenbarelse. Frågar du, hvarför jag tror på Jesus, så svarar jag: Emedan han för mig är en gudomlig Frälsare. Hvarför tror jag Bibeln? — Emedan jag har funnit den vara Guds röst i min själ." Vi kunna hafva vittnesbörd inom oss själfva, att Bibeln är sanning, att Kristus är Guds Son. Vi veta, att vi icke följa klokt uttänkta fabler.

Petrus förmanar sina bröder att växa "i nåden och i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, kunskap." [1]) När Guds barn tillväxa i nåden, skola de beständigt erhålla en klarare insikt i hans ord. De skola se nytt ljus och ny skönhet i dess heliga sanningar. Detta har varit fallet i församlingens historia i alla tidsåldrar, och så skall det fortfara att vara intill ändens tid. "Men de rättfärdiges stig är såsom ljuset af den uppgående solen, som lyser mer och mer, till dess dagen har nått sin höjd." [2])

Genom tron kunna vi skåda framåt till den tillkommande världen och omfatta Guds löfte om

[1]) 2 Pet. 3: 18. [2]) Ords. 4: 18.

tillväxt i kunskap, i det våra mänskliga sinnesförmögenheter blifva förenade med de gudomliga, och hvarje själskraft kommer i omedelbar beröring med ljusets källa. Vi kunna fröjdas, emedan allt, som förut har varit dunkelt för oss med hänsyn till Guds försyns skickelse, då blir klart för oss. Mycket, som vi nu ej kunna förstå, skall då blifva tydligt; och hvarest vårt begränsade förstånd förut upptäckte endast oreda och ouppfyllda beslut, skola vi då se den fullkomligaste och skönaste harmoni. "Nu se vi genom en spegel på ett dunkelt sätt, men då ansikte mot ansikte; nu känner jag endels, men då skall jag känna fullkomligt, såsom jag ock blifvit känd."[1])

[1]) 1 Kor. 13: 12.

Fröjd i Herren.

Guds barn äro kallade att vara Kristi representanter för att vittna om Herrens godhet och barmhärtighet. Såsom Jesus har för oss uppenbarat Faderns sanna karakter, så skola vi uppenbara Kristus för världen, som icke känner till hans ömma kärlek och medlidsamhet. "Såsom du har sändt mig i världen," säger Jesus, "så har ock jag sändt dem i världen." "Jag i dem och du i mig, . . . att världen må förstå, att du har sändt mig." [1] Aposteln Paulus säger till Jesu lärjungar: "Det är uppenbart, att I ären ett Kristi bref," "kändt och läst af alla människor." [2] Hvarje Jesu lärjunge är ett till världen utsändt bref. Om du är Kristi efterföljare, så är du alltså hans utsända bref till familjen, till befolkningen i staden eller på gatan eller hvarhelst du må vara. Jesus, som bor i dig, önskar att tala till hjärtan, hvilka ännu icke känna honom.

[1]) Joh. 17: 18, 23. [2]) 2 Kor. 3: 3, 2.

Kanske läsa de icke Bibeln, ej heller lyssna till den röst, som talar till dem från dess heliga sidor. De skåda ej heller Guds kärlek, såsom den är uppenbarad i hans verk. Men om du är en sann Jesu representant, så kan det hända, att de genom dig skola ledas till att fatta något af hans godhet samt lära att älska och tjäna honom.

Kristne äro satta till att vara ljusbärare på vägen till himmelen. De skola återspegla för världen det ljus, som Kristus utgjuter öfver dem. Deras lif och karakter böra vara sådana, att andra genom dem skola erhålla en rätt uppfattning af Kristus och hans tjänst.

Om vi representera Kristus, skola vi framställa hans tjänst såsom tilldragande, hvilket den verkligen är. De kristne, hvilkas hjärtan äro uppfyllda af sorg och dysterhet och hvilka klaga och knorra, gifva sina medmänniskor ett falskt intryck af Gud och af det kristliga lifvet. De gifva det intrycket, att Gud finner ej behag i att se sina barn lyckliga, och härutinnan bära de falskt vittnesbörd mot vår himmelske Fader. Satan jublar, då han kan förleda Guds barn till otro och förtviflan. Han gläder sig öfver att se

oss hysa misströstan till Gud och tvifla på hans beredvillighet och makt att frälsa. Han vill så gerna, att vi skola få den föreställningen, att Herren vill skada oss genom sin försyns styrelse. Det är satans verk att framställa Herren såsom bristfällig i nåd och medlidsamhet. Han missrepresenterar sanningen angående honom. Han fyller sinnet med falska begrepp rörande Gud; och i stället för att låta våra tankar vara riktade på sanningen angående vår himmelske Fader, låta vi dem alltför ofta fästas vid satans falska föreställningar samt vanhedra Gud genom att fatta misstro till honom och klaga öfver hans försyns styrelse. Satan söker alltid att göra vårt kristliga lif dystert. Han önskar, att det skall synas mödosamt och besvärligt; och när den kristne i sitt eget lif framställer Kristi religion på detta sätt, främjar han genom sin otro satans falska föreställningar.

Många utefter lifvets stråt grubbla mycket på sina misstag, misslyckade försök och missräkningar, och deras hjärtan äro uppfyllda med sorg och modlöshet. Medan jag var i Europa, fick jag bref från en syster, som hade gjort detta och var djupt bekymrad. Hon bad mig om några upp-

muntrande ord. Natten efter jag läst hennes bref, drömde jag, att jag var i en trädgård, och en, som tycktes vara trädgårdens egare, ledsagade mig på dess gångar. Jag plockade blommor och njöt af deras vällukt, då den nämnda systern, som hade gått vid min sida, kallade min uppmärksamhet till några fula tistlar, som stodo i hennes väg. Där stod hon nu, sörjande och klagande. Hon gick icke i själfva gången, hon följde icke ledsagaren, utan hon vandrade bland tistlar och törnen. "O," utbrast hon, "är det icke beklagligt, att i denna sköna trädgård finnas törnen!" Då sade vår ledsagare: "Låt törnena vara, ty de endast såra dig. Plocka blott rosor, liljor och nejlikor."

Har det icke funnits några ljusa stunder i din erfarenhet? Har du icke haft några dyrbara ögonblick, när ditt hjärta klappat af glädje till var på Guds Andes maningar? När du blickar igenom kapitlen i din förflutna lefnads historia, finner du icke där några ljusa sidor? Äro icke Guds löften såsom doftande blommor, hvilka växa utefter din lefnadsstig? Vill du icke låta deras skönhet och vällukt fylla ditt hjärta med glädje?

Tistlarne och törnena skola blott såra och smärta dig; och om du samlar endast sådana och gifver dem till andra, så försmår du ej allenast själf Guds godhet, utan du hindrar äfven andra från att vandra på lifvets stig.

Det är icke vist att behålla i minnet det förflutna lifvets obehagligheter, dess synder och missräkningar, att tala om dem och klaga öfver dem, till dess man öfvervåldigas af modlöshet. Den modlöse är uppfylld med mörker, som utestänger Guds ljus från hans egen själ och kastar en skugga på andras lefnadsstig.

Vi böra tacka och prisa Gud för de ljusa taflor, som te sig för oss. Låtom oss hålla i minnet hans kärleks välsignade löften, att vi må ständigt betrakta dem. Guds Son, då han lemnade sin Faders tron och iklädde sig mänsklighet, på det att han måtte frälsa människan från satans makt; hans seger för vår skull, då han öppnade himmelen för människors barn och uppenbarade för deras åskådning gudomlighetens härlighet; det fallna släktet, upplyftadt ur fördärfvets afgrund, hvari synden hade nedstörtat det, samt återförenadt med den oändlige Guden; och människan, iklädd Kristi rättfärdighet och upphöjd

till hans tron, sedan hon utstått det gudomliga profvet genom tron på vår Återlösare — dessa äro de taflor, som Gud önskar, att vi skola betrakta.

När vi betvifla Guds kärlek och ej förlita oss på hans löften, så vanära vi honom och bedröfva den Helige Ande. Hvilka känslor skulle en moder hafva, om hennes barn ständigt klagade emot henne, såsom om hon icke ville dem väl, då hon så outtröttligen bemödat sig om att göra dem lyckliga? Antag, att de skulle tvifla på hennes kärlek. Skulle det icke krossa hennes hjärta? Hvilka känslor skulle den fader hafva, som blefve så behandlad af sina barn? Och hvad skall vår himmelske Fader tänka om oss, då vi icke förlita på hans kärlek, som föranledt honom att utgifva sin enfödde Son, på det att vi måtte hafva evigt lif? Aposteln skrifver: "Han, som icke har skonat sin egen Son, utan utgifvit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom?" [1]) Men hur många är det icke, som i handling, om icke i ord, säga: "Herren ämnar icke detta för mig. Kanske älskar han andra, men mig älskar han icke."

1) Rom. 8: 32.

Allt detta är skadligt för din egen själ, ty hvarje tvifvel du uttalar bereder väg för satans frestelser. Därigenom stärkes din benägenhet att tvifla, och Guds änglar måste i bedröfvelse lemna din sida. När satan frestar dig, så låt icke ett enda ord af tvifvel eller mörker gå öfver dina läppar. Om du upplåter ditt hjärta för hans antydningar, skall ditt sinne uppfyllas med misströstan och upproriska tvifvel. Om du låter dina känslor få uttryck i ord, skall hvarje tvifvel, som du uttrycker, ej allenast återverka på din själ, utan äfven vara en säd, som skall uppspira och bära frukt i andras lif; och det torde blifva omöjligt att omintetgöra dina ords inflytelse. Du kan måhända blifva i stånd till att befria dig själf från satans frestelser och snaror, men andra, som kommit under deras inflytelse, torde icke kunna frigöra sig från den otro, som sålunda ingjutits i deras själ. Hur viktigt är det icke då, att vi tala endast sådana ting, som kunna ingifva andlig styrka och lif!

Änglarna lyssna för att höra, hvad du har att säga till världen om din himmelske Mästare. Låt ditt tal vara om honom, som lefver för att mana godt för dig inför Fadern. Då du trycker

en väns hand, låt tacksägelsens ord vara på dina läppar och i ditt hjärta. Detta skall draga hans sinne till Jesus.

Alla möta pröfningar — sorger, som äro svåra att uthärda, frestelser, som äro svåra att motstå. Tala icke om dina svårigheter för dina medmänniskor, utan frambär alla sådana till Gud i bön. Gör det till en regel att aldrig uttala ett enda ord af tvifvel och missmod. Du kan göra mycket för att lyckliggöra andra och att stärka dem i deras sträfvanden genom att uttala hoppets och uppmuntringens ord.

Det finnes mången själ, som svårt anfäktas af frestelse, som är nästan färdig att duka under i striden med köttet och med ondskans makter. Akta dig för att göra en sådan missmodig i den hårda striden. Uppmuntra honom med modets och hoppets ord, att han må kunna fortgå på lifvets stig. På detta sätt kan Kristi ljus utstråla från dig. "Ingen af oss lefver för sig själf."[1]) Genom vår omedvetna inflytelse kunna andra erhålla uppmuntring och styrka, eller de kunna göras missmodiga och stötas bort från Kristus och sanningen.

[1]) Rom. 14: 7.

Det finns många, som hafva en oriktig uppfattning om Kristi lif och karakter. De tänka, att han icke hade några glada och lyckliga stunder, utan han var allvarlig, sträng och glädjelös. I många fall har hela den kristna erfarenheten en anstrykning af sådana dystra tankar.

Man hör det ofta sägas, att Jesus fällde tårar, men att hans ansikte aldrig upplystes af ett småleende. Vår Frälsare var visserligen en smärtornas man, förtrogen med lidande, ty han öppnade sitt hjärta för alla mänskliga sorger. Men ehuru hans lif var fullt af självförsakelse samt fördystradt af smärta och bekymmer, dukade dock icke hans mod under för dessa. Hans ansikte hade icke ett uttryck af klagan och ångestfull smärta, utan en lugn frid hvilade alltid däröfver. Hans hjärta var en lefvande källa; och hvarhelst han gick fram, medförde han hvila och frid, fröjd och glädje.

Vår Frälsare besjälades af en djup allvarlighet och ett brinnande nit, men han var aldrig dyster eller knarrig. De, som efterfölja honom, skola likaledes besjälas af ett fast beslut; de skola djupt känna sin personliga ansvarighet. All lättsinnighet skall undertryckas. De skola

ej befatta sig med stojande förlustelser, ej heller med groft skämt, utan Kristi religion uppfyller dem med frid såsom en ström. Den utsläcker icke glädjens ljus, förbjuder icke munterhet, ej heller gör den ett soligt och småleende ansikte dystert. Kristus kom icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna; och när hans kärlek får råda i hjärtat, skola vi följa hans exempel.

Om våra tankar förnämligast äro upptagna med våra medmänniskors ovänliga och orättvisa handlingar, skola vi finna det omöjligt att älska dem, såsom Kristus har älskat oss. Men om vi betrakta Kristi förunderliga kärlek och medlidsamhet för oss, skola vi visa samma sinnelag mot andra. Vi böra älska och hysa aktning för hvarandra trots de fel och ofullkomligheter, som äro så uppenbara hos alla. Ödmjukhet och självmisströstan samt en öm fördragsamhet mot andras bristfälligheter böra uppodlas. Detta skall utrota all egenkärlek samt göra oss ädelmodiga och frikostiga.

Psalmisten säger: "Förtrösta på Herren och gör hvad godt är! Blif i landet och öfva redlighet!" [1]) "Förtrösta på Herren." Hvarje dag har

[1]) Ps. 37: 3.

sina bördor, bekymmer och besvärligheter. Och när vi sammanträffa med hvarandra, huru benägna äro vi icke att tala om våra svårigheter och pröfningar! Så många lånade bekymmer tränga sig in på oss, så många farhågor hysas, så mycken ängslan uttalas, att man kunde antaga, att vi ej hafva en medlidsam och kärleksfull Frälsare, som är beredvillig att lyssna till våra böner samt att hjälpa oss på den tid, då hjälp behöfves.

Somliga besväras alltid af farhågor och onödiga bekymmer. Hvarje dag omgifvas de af bevis på Guds kärlek; hvarje dag åtnjuta de hans försyns rika välsignelser. Men de förbise dessa och tänka ständigt på någonting obehagligt, som de frukta skall drabba dem; eller någon svårighet torde verkligen förefinnas, hvilken, ehuru ringa, tillsluter deras ögon för mycket, som borde framkalla tacksamhet hos dem. De svårigheter de komma uti borde draga dem till Gud, som är deras enda hjälp, men i stället skilja de dem från honom, därigenom att de hos dem förorsaka otålighet och klagan.

Är det rätt af oss att vara så misstrogna? Hvarför skulle vi vara så otacksamma och tvif-

lande? Jesus är vår vän. Hela himmelen är intresserad i vår välfärd. Vi borde ej tillåta det hvardagliga lifvets bekymmer och förtretligheter att plåga sinnet och göra oss dystra. Om vi göra detta, skola vi alltid finna någonting, som förtretar och besvärar oss. Vi borde icke hysa en ständig ängslan, som blott plågar och nedtrycker oss och ej i ringaste mån hjälper oss att uthärda våra pröfningar.

Du kan komma i affärsbryderi, utsikterna kunna blifva mörkare, och du torde hotas med förlust; men blif dock icke modlös, utan kasta alla dina omsorger på Gud samt förblif lugn och glad. Bed om visdom att sköta dina affärer med varsamhet och klokhet; då kan du undvika att komma i trångmål och drabbas af förlust. Gör själf så mycket du kan för att åstadkomma gynsamma resultat. Jesus har lofvat att hjälpa oss, men icke utan att vi samverka med honom. Då vi i förtröstan på honom, som är vår hjälpare, hafva gjort allt vi kunna, så böra vi icke klaga öfver resultatet, hvad det än må vara.

Det är icke Guds vilja, att hans barn skola nedtryckas af bekymmer. Men han bedrager ingen. Han säger icke till oss: Frukten icke.

Det finnes ingen fara på eder stig. Han vet, att vi skola möta pröfningar och faror, och han döljer icke detta för oss. Han föreslår icke att taga sina barn bort från denna syndiga och onda värld, men han hänvisar dem till en trygg och evig borg. Hans bön för sina lärjungar var: "Icke beder jag, att du skall taga dem bort ifrån världen, utan att du skall bevara dem från det onda." "I världen," säger han "hafven I betryck; men varen vid godt mod: jag har öfvervunnit världen." [1])

I sin predikan på berget framställde Kristus för sina lärjungar dyrbara lärdomar med hänsyn till nödvändigheten af att förtrösta på Gud. Dessa lärdomar voro ämnade att uppmuntra Guds barn genom alla kommande tidsåldrar; och de äro i synnerhet fulla af upplysning och tröst för dem, som lefva i de sista dagarne. Frälsaren riktade sina lärjungars uppmärksamhet på himmelens fåglar, hvilka sjöngo sina lofsånger, utan att besväras af några bekymmer, ty de "så icke och skörda icke heller." Men vår himmelske Fader förser dem likväl med allt de behöfva. Frälsaren frågar: "Ären I icke mycket mer än de?" [2])

[1]) Joh. 17: 15; 16: 33. [2]) Matt. 6: 26.

Den, som drager försorg om både människor och djur, upplåter sin hand och uppfyller alla deras behof. Himmelens fåglar äro icke för ringa för hans uppmärksamhet. Han lägger icke födan i deras näbbar, men han har så föranstaltat det, att de kunna försörja sig själfva. De måste samla den säd han har utstrött för dem. De måste bygga sina bon, de måste försörja sina ungar. Sjungande flyga de åstad till sitt arbete, ty "eder himmelske Fader föder dem." Och "ären I icke mycket mer än de?" Ären icke I, såsom förståndiga och andliga tillbedjare, af mera värde än himmelens fåglar? Skall icke vår Skapare och vårt lifs Uppehållare, han, som danade oss efter sin egen afbild, draga försorg om oss, om vi blott förtrösta på honom?

Kristus hänvisade sina lärjungar till ängens blommor, hvilka växte i rik mångfald och strålade med den okonstlade skönhet, som vår himmelske Fader gifvit dem, samt framställde dessa såsom ett uttryck af hans kärlek till människorna. Han sade: "Skåden liljorna på marken, huru de växa." Dessa naturliga blommors skönhet och enkelhet äro långt öfverlägsna Salomos härlighet. Den dyrbaraste och praktfullaste dräkt, som konsten

kan frambringa, kan ej jämföras med det naturliga behag och den strålande skönhet, som bekläda blommorna. Jesus frågar: "Kläder nu Gud så gräset på marken, hvilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skall han icke mycket mer kläda eder, I klentrogne?" [1]) Om Herren, den gudomlige artisten, gifver de enkla blommorna, som vara endast en dag, deras sköna och omvexlande färger, hur mycket större omsorg skall han icke hafva om dem, hvilka blifvit skapade efter hans egen afbild. Denna af Kristus framställda lärdom är en bestraffning af det trolösa hjärtats bekymmer, oro och tvifvel.

Herren vill, att alla hans söner och döttrar skola vara lyckliga, fridsamma, lydiga. Jesus säger: "Min frid gifver jag eder; icke gifver jag eder såsom världen gifver. Edert hjärta vare icke oroligt, ej heller försagdt." "Detta har jag talat till eder, på det att min glädje må förblifva i eder och eder glädje varda fullkomnad." [2])

Den lycka, som sökes af själfviska bevekelsegrunder och icke på pliktens stig, är obeständig och ovaraktig. Den försvinner snart, och själen

[1]) Matt. 6: 28, 30. [2]) Joh. 14: 27; 15: 11.

uppfylles med enslighet och bedröfvelse. Men det finns glädje och tillfredsställelse i att tjäna Gud. Den kristne behöfver icke vandra på osäkra stigar. Han lemnas icke åt ånger och missräkning. Om vi icke åtnjuta detta lifvets nöjen, kunna vi dock glädjas i hoppet om det tillkommande lifvet.

Men äfven här i lifvet kunna de kristne åtnjuta glädje och samfund med Kristus; de kunna vandra i hans kärleks ljus och ständigt hugsvalas af hans närvaro. Hvarje steg vi taga här i lifvet kan föra oss närmare till Jesus, kan gifva oss en djupare erfarenhet af hans kärlek samt bringa oss ett steg närmare fridens sälla hem. Låtom oss då icke kasta bort vår frimodighet, utan låtom oss hafva en fastare förtröstan på Herren än någonsin förut. "Ända hitintills har Herren hulpit oss," [1]) och han skall hjälpa oss intill änden. Låtom oss betrakta våra förflutna erfarenheter, som påminna oss om hvad Herren har gjort för att trösta sina barn och frälsa dem från fördärfvarens hand. Låtom oss ständigt hålla i minnet alla de ömma nådesvälgerningar, som Gud har bevisat oss — de tårar han borttorkat, de smärtor han lindrat, den ångslan han stillat,

[1]) 1 Sam. 7: 12.

de farhågor han fördrifvit, de behof han fyllt, de välsignelser han skänkt oss — hvarigenom vi kunna blifva stärkta för allt, som förestår oss under återstoden af vår pilgrimsfärd.

Vi kunna icke annat än skåda framåt till nya besvärligheter i den föreliggande striden; men vi kunna skåda tillbaka på det förflutna såväl som framåt till det tillkommande och säga: "Ända hitintills har Herren hulpit oss." Pröfningen skall icke blifva svårare, än vi kunna uthärda genom den styrka, som Herren gifver oss. Låtom oss då upptaga vår verksamhet, hvarhelst vi befinna oss, under den fasta förväntan, att hvad än må komma, skola vi erhålla en för hvarje pröfning tillräcklig styrka.

Snart skola himmelens portar öppnas för Guds barn, och från härlighetens Konung skola de få höra denna välkomsthelsning, som skall ljuda för deras öron såsom en ljuf musik: "Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike, som eder är tillredt från världens grundläggning." [1])

Då skola de återlöste helsas välkomna till det hem, som Jesus nu bereder för dem. Där

[1]) Matt. 25: 34.

skola de icke behöfva umgås med jordens ogudaktige, med lögnare, afgudadyrkare, orena och otroende, utan de skola hafva gemenskap med dem, som hafva besegrat satan och genom Guds nåd utvecklat en fullkomlig karakter. Hvarje syndig böjelse, hvarje ofullkomlighet, som vidlåder dem här, har då blifvit aftvagen i Kristi blod, och de skola iklädas hans härlighets förträfflighet och klarhet, som långt öfverträffar solens klarhet. Och hans karakters andliga skönhet och fullkomlighet skola genomstråla dem med en ypperlighet, som är långt öfverlägsen denna utvärtes härlighet. De äro utan vank inför den stora hvita tronen samt åtnjuta samma värdighet och förmåner som änglarne.

"Hvad skall en människa gifva till lösen för sin själ," [1]) då hon tager i betraktande denna härliga arfvedel, som står henne till buds? Hon kan vara fattig, men hon eger dock inom sig en rikedom och en värdighet, som världen aldrig kunde gifva. Den från synden renade och återlösta själen, med alla hennes ädla krafter helgade åt Guds tjänst, är af oändligt värde. Och

[1]) Matt. 16: 26.

i himmelen inför Gud och de heliga änglarne råder stor glädje öfver hvarje själ, som blir återlöst — en glädje, som finner uttryck i heliga segersånger.